IX. évfolyam, 25. szám

1953. június 18.

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

Dózsa Gy. út

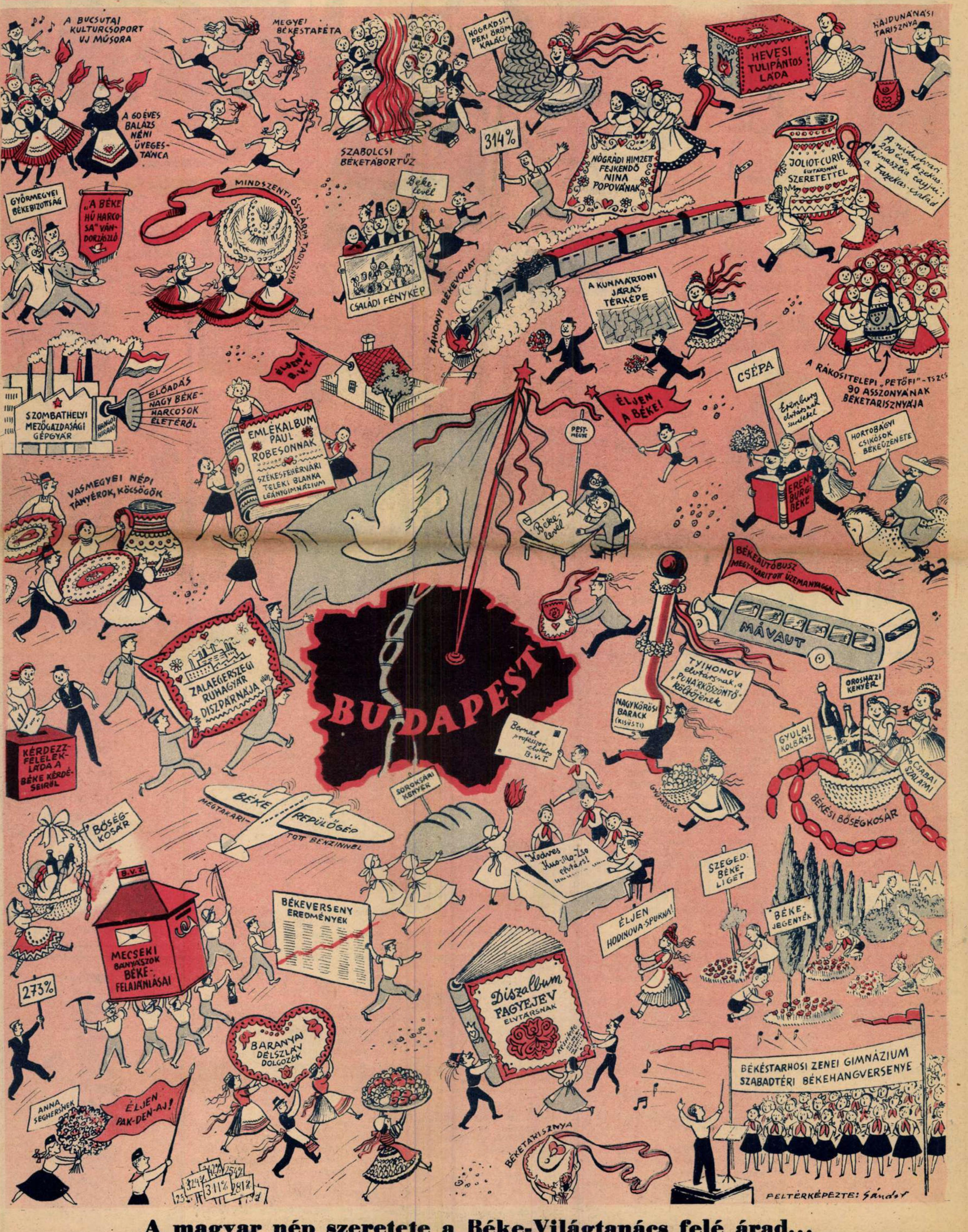

A BUCSUTAI KULTURCSOPORT UJ MÚSORA
A 60 ÉVES BALÁZS NÉNI ÜVEGESTÁNCA
MEGYEI BÉKESTAFÉTA
SZABOLCSI BÉKETÁBORTŰZ
NÓGRÁDSI-PEKI ÖRÖMKALÁCS
314%
NÓGRÁDI HIMZETT FEJKENDŐ NINA POPOVÁNAK
HEVESI TULIPÁNTOS LÁDA
HAJDUNÁNÁSI TARISZNYA
A nádudvari 200 éves fazekas-dinasztia tagjai: a Fazekas-család
JOLIOT-CURIE ELVTÁRSNAK SZERETETTEL
GYŐRMEGYEI BÉKEBIZOTTSÁG
„A BÉKE HŰ HARCOSA" VÁNDORZÁSZLÓ
MINDSZENTI ŐSZIÁRPA TARISZNYA
Béke-levél
CSALÁDI FÉNYKÉP
ZÁHONYI BÉKEVONAT
A KUNMÁRTONI JÁRÁS TÉRKÉPE
A RÁKOSITELEPI „PETŐFI"-TSZCS 90 ASSZONYÁNAK BÉKETARISZNYÁJA
SZOMBATHELYI MEZŐGAZDASÁGI GÉPGYÁR
HANGOS HIRADÓ
ELŐADÁS NAGY BÉKEHARCOSOK ÉLETÉRŐL
ÉLJEN A B.V.T.
EMLÉKALBUM PAUL ROBESONNAK SZÉKESFEHÉRVÁRI TELEKI BLANKA LEÁNYGIMNÁZIUM
ÉLJEN A BÉKE!
PEST-MEGYE
Béke-levél
CSÉPA
Erenburg elvtársnak szeretettel
EREN-BURG: BÉKE
HORTOBÁGYI CSIKÓSOK BÉKEÜZENETE
VASMEGYEI NÉPI TÁNYÉROK, KÖCSÖGÖK
BÉKEAUTÓBUSZ MEGTAKARÍTOTT ÜZEMANYAGGAL
MÁVAUT
TYIHONOV elvtársnak, a „POHÁRKÖSZÖNTŐ" költőjének
NAGYKŐRÖSI BARACK (KISÜSTI)
BUDAPEST
ZALAEGERSZEGI RUHAGYÁR DÍSZPÁRNÁJA
KÉRDEZZ-FELELEK-LÁDA A BÉKE KÉRDÉSEIRŐL
Bernal professzor elvtárs B.V.T.
OROSHÁZI KENYÉR
GYULAI KOLBÁSZ
CSABAI SZALÁMI
BÉKÉSI BŐSÉGKOSÁR
GYÜMÖLCS
SOROKSÁRI KENYÉR
BŐSÉGKOSÁR
BÉKE-REPÜLŐGÉP
MEGTAKARÍTOTT BENZINNEL
B.V.T.
MECSEKI BÁNYÁSZOK BÉKE-FELAJÁNLÁSAI
BÉKEVERSENY EREDMÉNYEK
Kedves Kuo-Mo-Zso elvtárs!
SZEGED. BÉKE-LIGET
BÉKE-JEGENYÉK
ÉLJEN HODINOVA-SPURNA!
273%
Díszalbum FAGYEJEV ELVTÁRSNAK
BARANYAI DÉLSZLÁV DOLGOZÓK
ANNA SEGHERSNEK
ÉLJEN PAK-DEN-AJ!
324% 342% 254% 311% 281%
BÉKETARISZNYA
BÉKÉSTARHOSI ZENEI GIMNÁZIUM SZABADTÉRI BÉKEHANGVERSENYE
FELTÉRKÉPEZTE: Sándor

A magyar nép szeretete a Béke-Világtanács felé árad…

Az amerikai életforma legújabb vívmánya: a mccarthyzmus

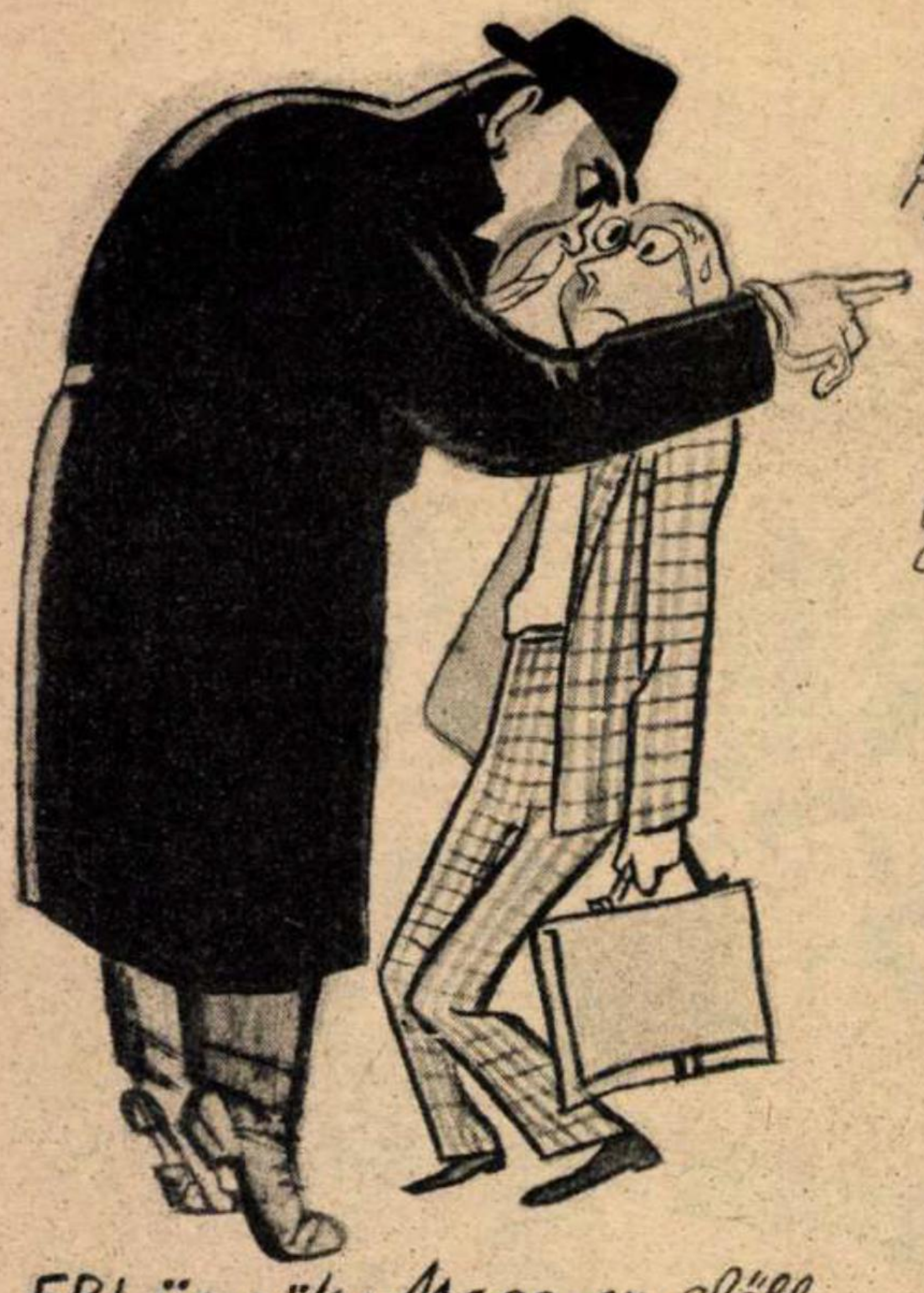

FBI ügynök: Maga az előbb odanézett, ugy-e? És mi jutott erről az eszébe?

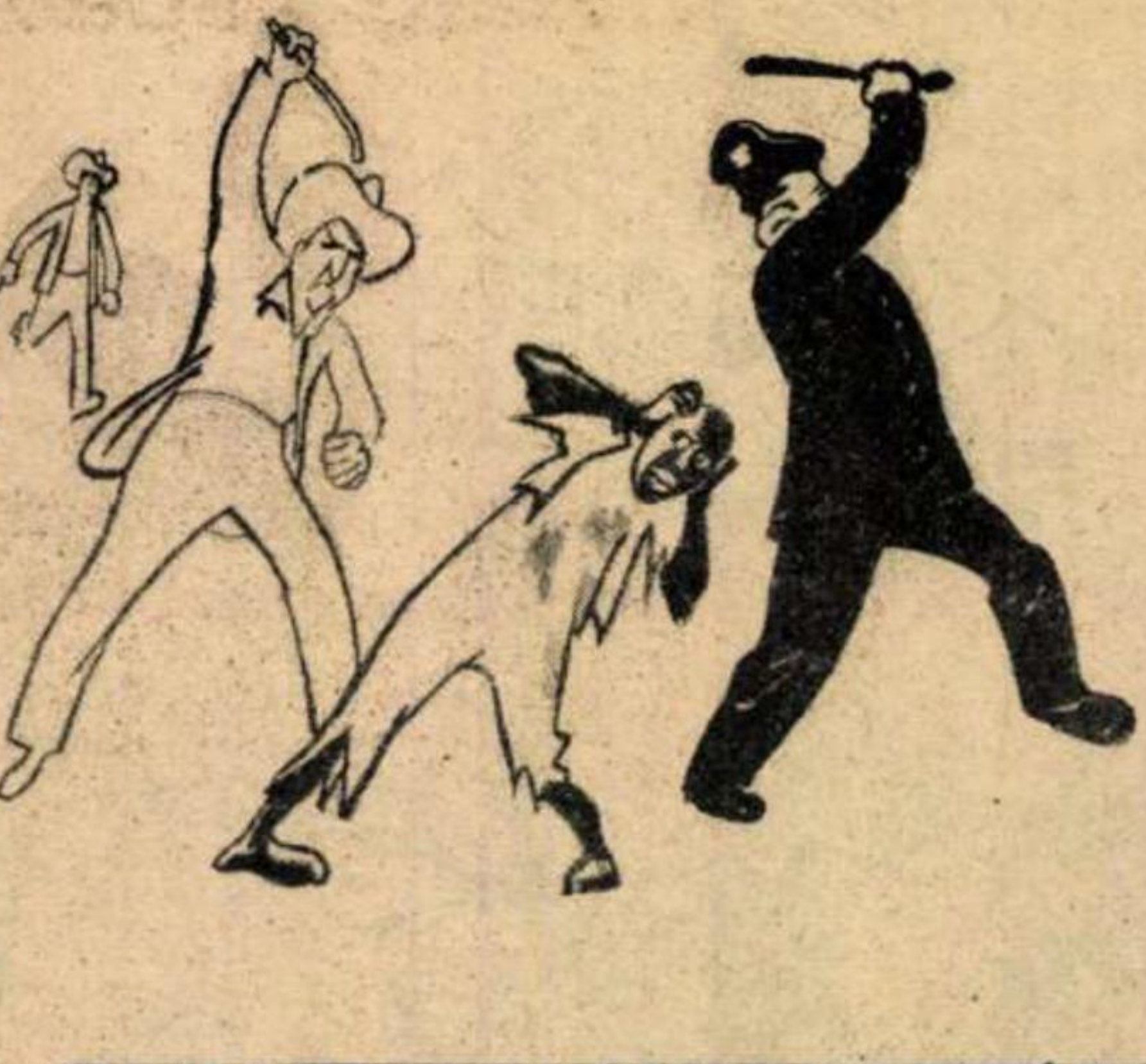

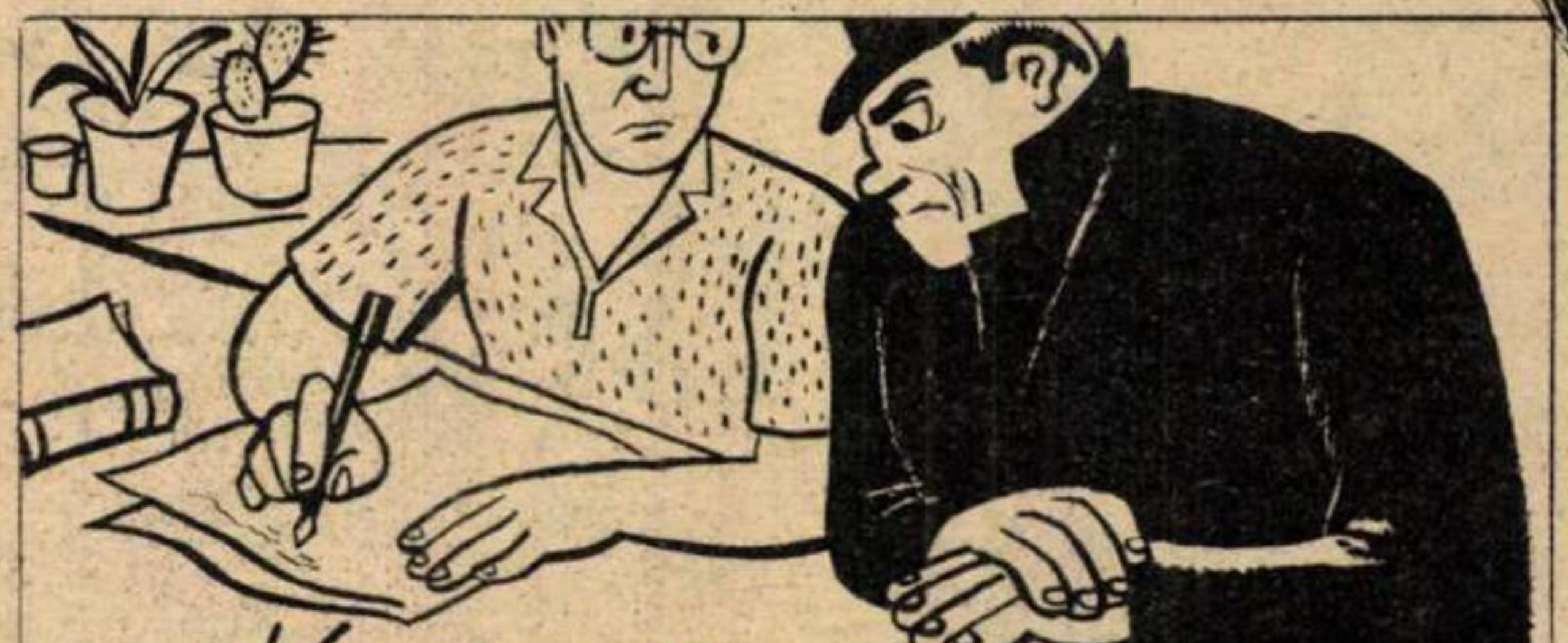

—Kedves író úr, remélem nem zavarja, ha nézem mit ír?

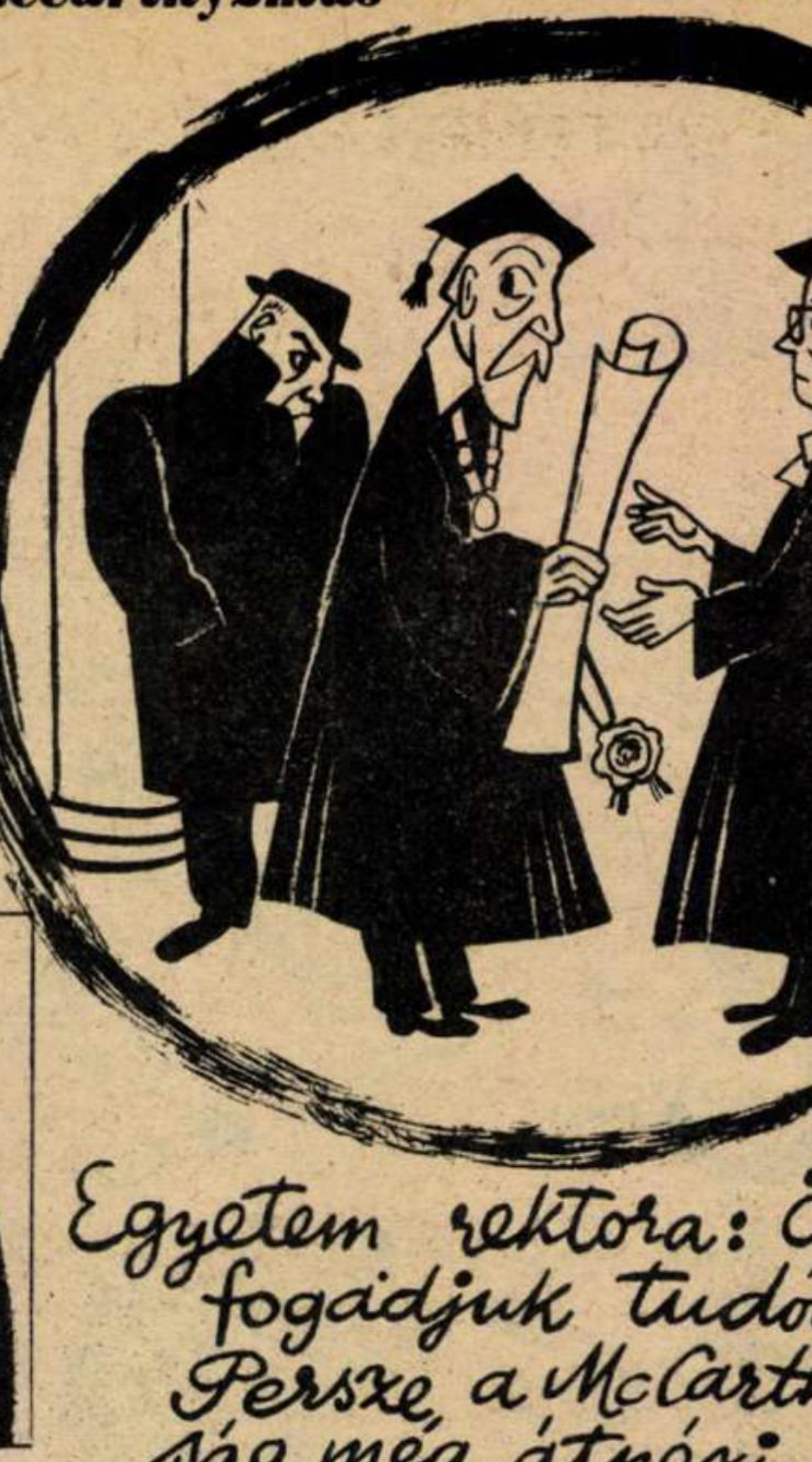

Egyetem rektora: Önt elfogadjuk tudósnak! Persze a McCarthy bizottság még átnézi a disszertációját...

—Várjon, minket is érdekel a maga levele!

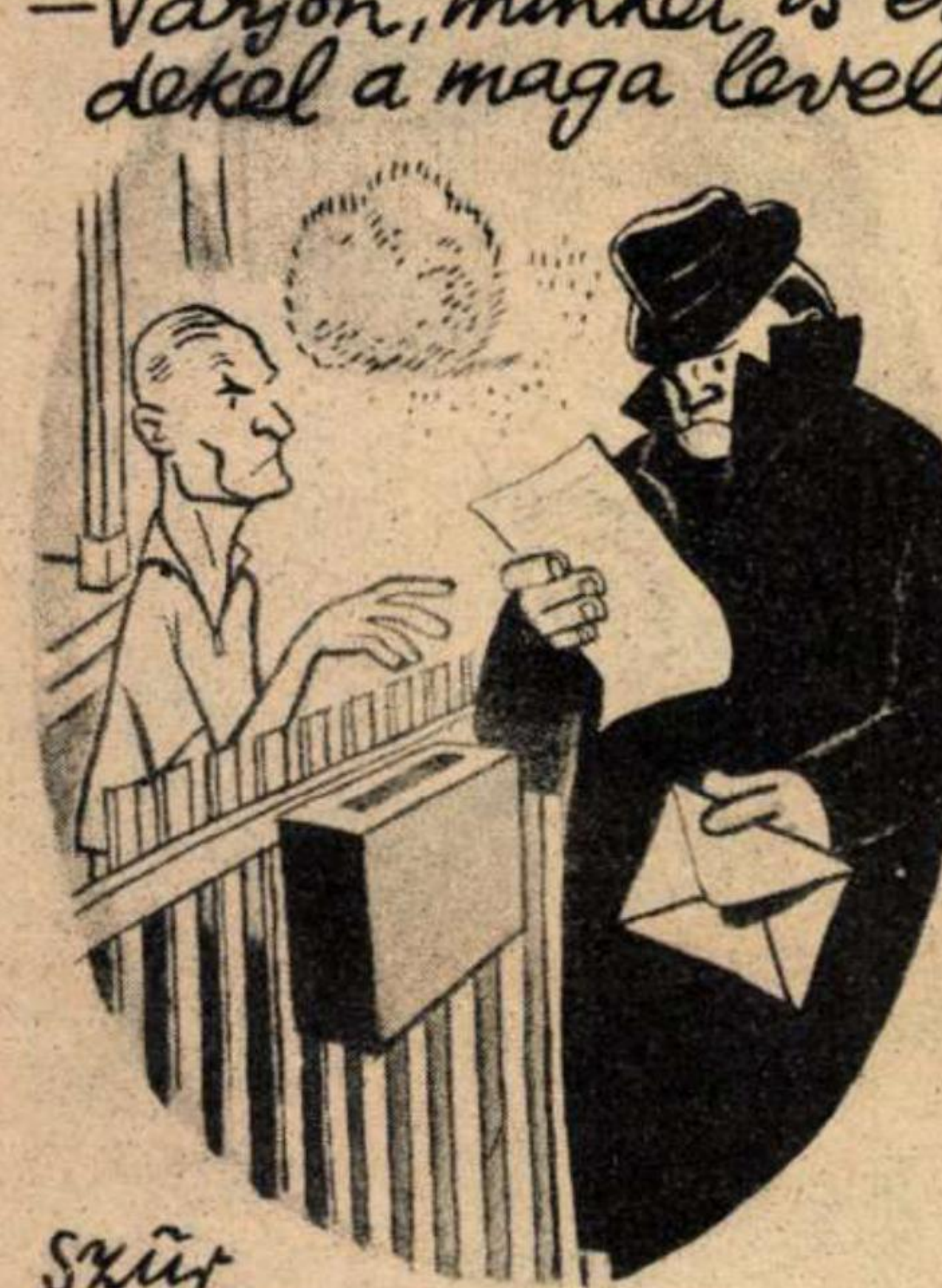

Szűr

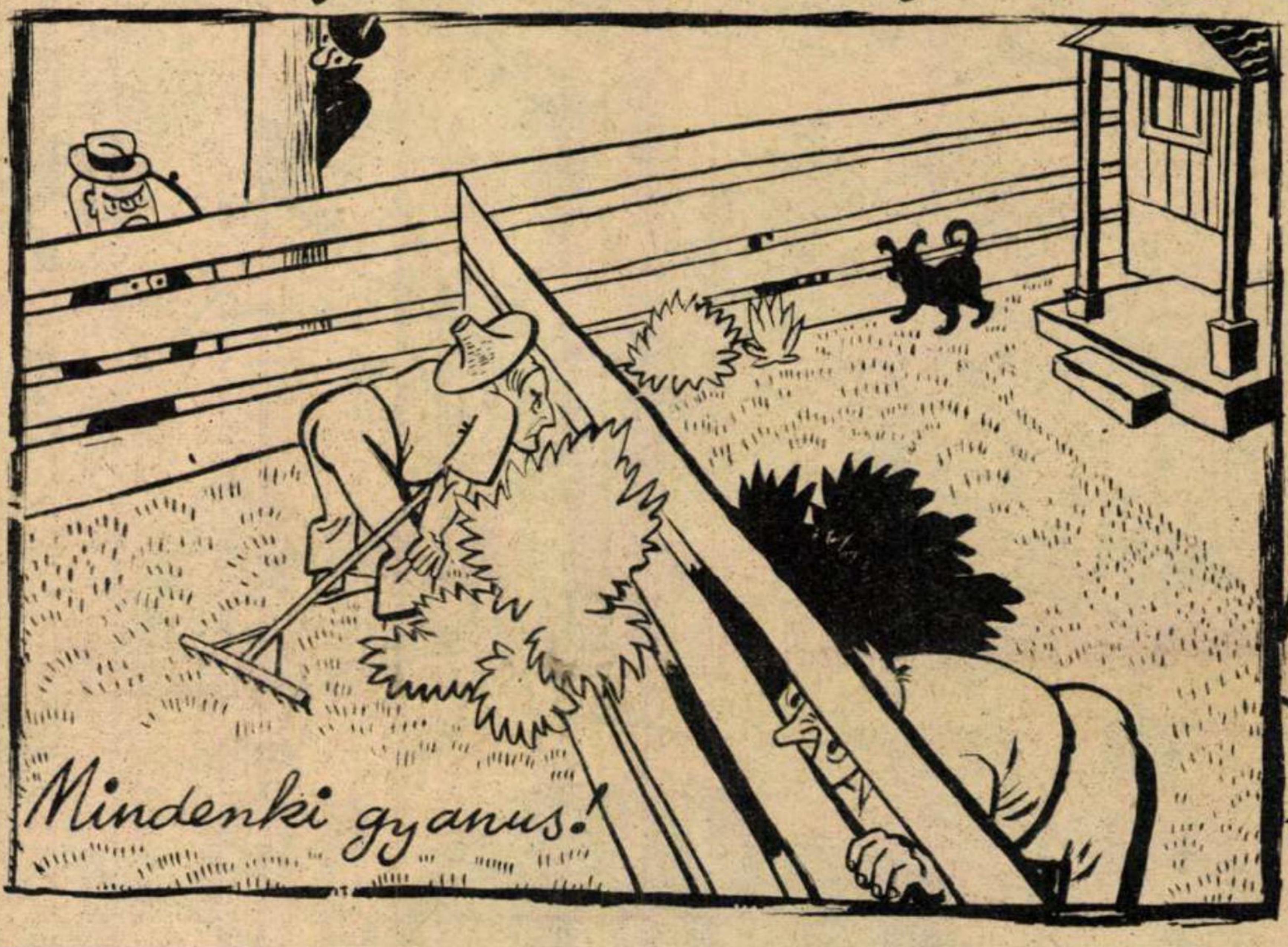
Mindenki gyanús!

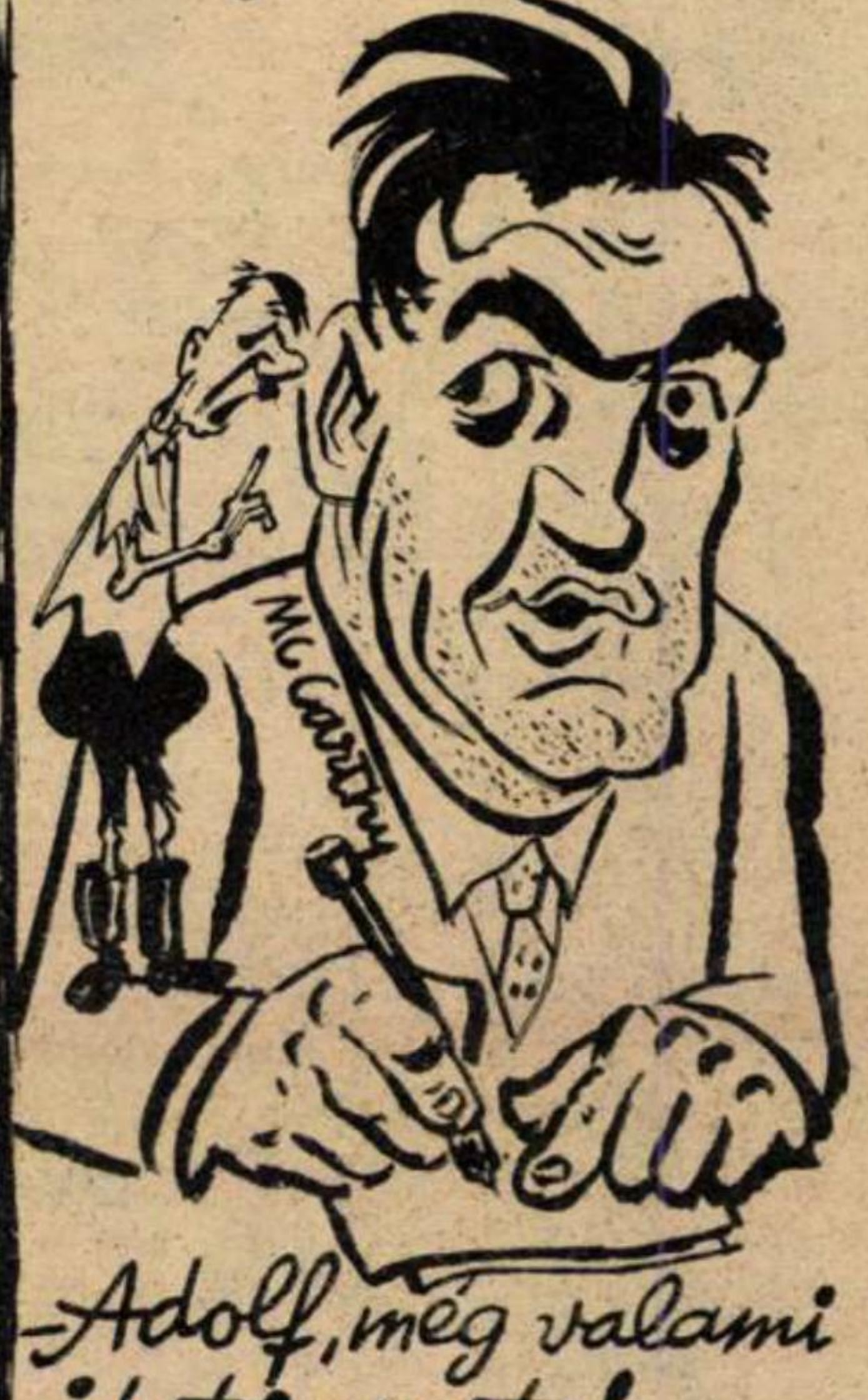

—Adolf, még valami jó tippet!

Kedves Ludas Matyi,

elnézést kérek tőled, hogy e héten kivételesen humoreszk helyett levelet írok, szeretettel üdvözölve téged nyaralásomból, a szép Tisza partján elterülő Szeged városából. Itt játsszuk az Állami Bábszínház együttesével a „Sztárparádé“ című műsort, hogy szerényen fejezzem ki magam „semmiféle panaszra okot nem adó“ sikerrel. Te sem panaszkodhatsz: megjelenésed után alig pár nappal úgy elkapkodnak, hogy a standokon a libád tolla sem marad meg. Ez is, az is amellett bizonyít, hogy Szegeden szívesen nevetnek az emberek, csak úgy mint Pesten, ezt tehát semmiképen sem nevezhetem specialitásnak, bármennyire szeretnék az olvasónak valami eredeti szegedi különlegességről beszámolni.

Persze írhatnák sok szépről és jóról, amiről Pest is példát vehet, dehát nem lennék szatirikus író, ha nem az kívánkozna tollam hegyére, amiről, mint szegedi különlegességről jobb, ha az ország többi része nem vesz példát. Viszont a tanulság országos viszonylatban is megállja a helyét. Itt találkoztam ugyanis a bürokrácia egy olyan megható példájával, amely még a te híressé vált rovatodban is különleges helyet követelne magának.

A dolog úgy kezdődött, hogy egyik színészünk, Gonda elvtárs közvetlenül fellépés előtt gyomorégést kapott, s hogy a tüzet lokalizálja, benyargalt a legnagyobb szegedi patikába szódabikarbonáért. Ott azonban közölték vele, hogy

a) szódabikarbóna pillanatnyilag nincs,

b) de ha van, akkor is csak receptre kapható.

Gonda elvtárs az első megdöbbenésen túl közölte, hogy mire ő a receptet beszerzi, leég az egész gyomra. Nem beszélve arról, hogy magát a receptet hiába venné be, attól inkább több lenne a sava, mint kevesebb.

Ekkor tudomására hozták, hogy recept nélkül is kapható egy bizonyos orvosság, amely azonban 9 forintba kerül. Mire a színész közölte, hogy 9 forintért bármelyik tűzoltó kivonul egy ilyen gyomorégéshez s ebben már a létra ára is bennfoglaltatik. Ő viszont az egész gyomrát nem becsüli többre 3 forintnál s még így is jogosan vádolható elfogultsággal.

Ezekután szomorúan távozni készült, mire az egyik jóságos alkalmazott utána szólt:

— Tessék átmenni a szomszédos Népboltba, ott recept nélkül adnak egyharmincért egy egész csomaggal.

Így is lőn: ugyanaz a szódabikarbona, amely a patikában receptre sem volt kapható, a Népboltban recept nélkül fillérekért korlátlanul állt rendelkezésre.

Ebből is látható, hogy nem olyan könnyű a dolgokat agyonkomplikálni és a legnagyobb körültekintéssel megszervezett bürokráciánál is fennáll az a veszély, hogy az ügyek simán menjenek.

Különben ragyogó idő van, végre beköszöntött a nyár, de ennél a kérdésnél nem időzök tovább, mert ez bizonyára Pesten is így van.

Szeretettel üdvözöl
Darvas Szilárd

Tabi László:

Egy és más...

Hatalmas fényképtablót látok egy körúti üzlet kirakatában. Felirata: „A Barcsay-gimnáziumban 1953-ban érettségit tettek...“ Kíváncsian megyek közelébb a képhez: van-e a tanári karban valaki azok közül, akik valamikor engem tanítottak. Örömmel látom dr. Mahr Károly fényképét. Természetrajzra tanított, méghozzá negyedikes koromban, vagyis most éppen harminc esztendeje. És eszembe jut róla, hogyan kaptam egyszer két szekundát e g y feleletre.

Behozott tudniillik egy kitömött madarat, amely porlepetten üldögélt egy kis fatörzsön. Letette az asztalra és kihívott felelni.

— Na fiam, milyen madár ez?

— Stiglic — feleltem némi habozás után, mert hallgatnom feltűnő lett volna.

Sajnos, cinege volt a madár.

— Na fiam, most kapsz egy szekundát — mondta Mahr tanár úr — mert nem tudod, milyen a cinege. És kapsz még egy szekundát, mert nem tudod, milyen a stiglic.

Jóegészséget kívánok neki újabb harminc évre.

*

Vannak az életnek apróbb titkai. Mint például ez a cédula itt a Gorkij-fasor és Bajza-utca sarkán a villanyoszlopon:

Régi művész-nagybőgő eladó!!!
VIII., Práter-utca 8.

A Práter-utca a Bajza-utcától elég messze van. Igaz ugyan, hogy akinek hirtelen nagybőgő kell, megteszi az utat, de az ember mégis azt gondolná, hogy egy práterutcai nagybőgőt a Práter-utca környékén szokás hirdetni. Töprengek rajta, miért tért el a szokástól az eladó. És rájövök a valószínű megoldásra: nagyon energikus, határozott emberről van szó. Ő ugyan a Práter-utcában lakik, de a nagybőgőt a Bajza-utca és a Gorkij-fasor sarkán unta meg.

Ott mindjárt intézkedett.

*

Bemegyek egy eszpresszó kerthelyiségébe. Előre megyek, de közben hátrafordulok, jó asztal után vizslatva. Hirtelen sikoly és csörrenés: a felszolgáló nekem jött a tálcáján két dupla feketével. Kiderül a tényállás: ő is hátrafordult éppen, mert hívták.

— Elvtársnő — mondom és letörlöm kabátomról a kávét — mind a ketten hibásak vagyunk, de én könnyebben viselem el a kárt. Ki fogom fizetni a két kávét.

Amikor félóra múlva fizetek és bemondom a három duplát, kíváncsian lesem: vajjon a kidöntött kávék után is felszámítja-e a kiszolgálási díjat?

Felszámítja. Előbb meglepődöm, aztán rájövök, hogy igaza van. Igaza van egyrészt azért, mert nem jutalmazhatja borravalóval az udvariasságomat s igaza van főleg azért, mert a két kidöntött fekete *felszolgált* kávé volt.

A pultnál kidöntve persze olcsóbb lett volna.

Tekintse meg a
Lakberendezési Áruházat
VI., Lenin-körút 19
★
KÜLÖNBÖZŐ MODERN BERENDEZÉSEK
★
Állandó kiállítás
Nyitva reggel 8-tól este 20 óráig
Díjtalan szakmai tanácsadás

Régi könyveit megveszik az Állami Könyvterjesztő Antikvár-boltjai.
V. Ferenciek tere 2. Tel. 185-421
V. Muzeum krt. 47. Tel. 384-563
★

VAJDA ALBERT:

AZ ÉN TÖRTÉNELEMKÖNYVEM

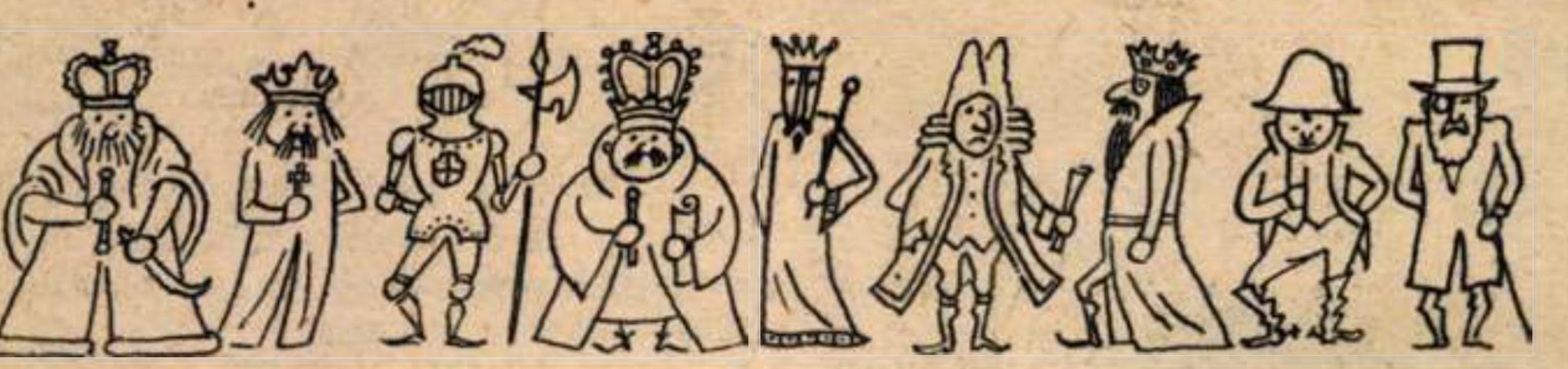

Mostanában gyakran jut eszembe az iskolám. Félreértés ne essék, nem akarok azok hibájába beleesni, akik végigdöcögték a diákéveket, aztán amikor kiléptek az életbe, egycsapásra nagyszerű tanulók lettek, akik fiaiknak és leányaiknak rendkívül fontoskodó arccal magyarázzák, hogy: „Bezzeg, az én időmben tiszta kitűnő voltam, nem úgy mint te...“ És ez így megy egészen addig, amíg a gyerek valamelyik régi, poros fiókból elő nem keríti a papa bizonyítványát, amely minden szónál ékesebben buktat.

Mondom, nem tartozom az ilyenek közé. Nem voltam jó tanuló s nem is nagyon szerettem iskolába járni. S most mégis... régi iskolai emlékek jutottak eszembe. Kezembe került egy füzet, amelynek minden margóját körültekintő gondossággal rajzoltam tele, vonaltestű és gombócfejű emberkékkel. Hogyan élt túl ez a füzet egy háborút, ostromot... nem tudom. Túlélte és most ahogy lapozom, eltemetett diákkori élmények rebbennek fel... egy tornaóra a vörössalakos udvaron, egy saláta (így neveztük a ronggyálapozott tankönyveket)... egy-egy végigdrukkolt óra... a Mihalek széles háta, ami mögé nagyszerűen el lehetett bújni, ha a tanár a noteszében lapozott.

Szegény Mihalek. Ő tudott legjobban történelmet. Legszívesebben a háborúkról felelt, mintha érezte volna, hogy jön majd egy háború, amelynek sok-sok millió társával együtt, úgylátszik őt is feladták leckéül. Szinte most is hallom a hangját, amint Arday tanár úr kérdésére, szépen, halkan, a jótanulók szabályos, gömbölyű mondataival feleli:

— A harmincéves háború 1618-ban kezdődött és 1648-ban ért véget. Ezért nevezik harmincévesnek. Okai a német fejedelmek hatalmi és területi igényei voltak, valamint a katolikusok és protestánsok közötti...

És így tudta a többit is, a hódító háborúkat, amelyek nem tartottak ugyan harminc évig, de éppenúgy az egyes fejedelmek hatalmi és területi igényei miatt robbantak ki.

Ahogy most felmerül bennem a képe, látom magunkat a Bulyovszky-utcán bandukolni, táskával a hónunk alatt, zsebünkben tökmaggal. Mindig a történelemről beszélt, tanár akart lenni. (Nem lett az. Meghalt a háborúban, amelyről oly szép, gömbölyű mondatokban tudott beszélni.) Csak mostanában döbbentem rá arra: mi is maradt meg bennem a régi történelemórákból, az évszámok tömegéből, a királyok neveiből. Néhány évszám... Aranybulla, mohácsi vész, szatmári béke. Néhány királynév... Diadalmas hadjáratok, ennyi az egész. Tisztán emlékszem VIII. Henrikre, mert az nagyon érdekes volt, hogy — azt hiszem — hat felesége közül kettőtől elvált, kettőt pedig lefejeztetett, hogy a válóper költségeit megtakarítsa. Királyokra emlékszem, akik „oroszlánszívű“, „félelmetes“, „könyörtelen“, „vérszomjas“ mellékneveket viseltek és csapataik élén győztesen vonultak be valahová, vagy vesztesen futottak vissza valahonnan. Akkoriban azon is törtem a fejemet, hogy miért voltak a királyok ilyen sokan. Nyolc Henrik, tizenhat Lajos, öt Lipót...

Igen, ha visszagondolok történelemóráimra, főként a háborúkra emlékszem. Időnként felbukkant a béke szó is. Ezeket a békéket — úgy emlékszem — mindig úgy tanultuk, hogy megkötésük után a leigázott néptől elvettek egy nagy területet. Agytekervényeim „történelmi dátumok“ című rekeszében a campo-formioi békét találom, amelyet fentiek jegyében kötött Napóleon 1797-ben... És itt van az 1711-es évszám is, amikor eladták Magyarországot és ez az aktus úgy vonult be az én történelemkönyvembe, hogy: a szatmári béke!

*

Napokban az öcsém vizsgáján voltam. Hetedik általánosba jár, nem azért mondom, de tiszta ötös. Történelem vizsga volt, s ahogy sorra feleltek a fiúk... nem szégyelem bevallani, úgy ültem ott a vizsga vendégei között, mint aki... igen, mint aki nem készült.

Honnan tudhattam volna én az ő korukban, hogy a XVI. században azt írta egy Magyarországon járt francia utazó, hogy a magyar nemesek a parasztot a barommal tartják egyenlőnek s úgyis bánnak vele. (Mennyivel többet tudtam volna én az akkori idők Magyarországáról, ha az én történelemkönyvemben ilyenek is álltak volna...) S hogyan mondhattam volna Dózsa Györgyről azt, amit ez a feketeszemű úttörő pajtás mond:

— Dózsa György élére állt a parasztok forradalmi megmozdulásának és küzdött a nép szabadságáért!

Hogyan is felelhettük volna ezt, mi, akkori diákok, amikor az én történelemkönyvemben Dózsa Györgyről ez állt: *a fennálló rendet akarta megdönteni s ezért tüzes trónuson kivégezték.*

*

Itt, ezen a vizsgán másról volt szó. Más történelmet tanulnak. A hatalomba beletébolyodott uralkodók élete helyett a népek életét, történelemhamisítás helyett, történelmi materializmust. Arra gondoltam, micsoda zavarban lennék én, ha hirtelen rámmutatna a vizsgáztató tanító elvtárs és azt mondaná: „Jöjjön ki felelni!“ Vörös füllel, zavartan hebegnék, ha azt kapnám kérdésül: beszéljek a mohácsi vész utáni idők nagybirtokos termeléséről s a nép akkori életmódjáról... Csak állnék, nyitnám és csuknám a szám és még azt sem mondhatnám, amibe diákkorombanoly sokszor kapaszkodtam, mint egyetlen, mentőnek látszó szalmaszálba:

„Tudtam, de... elfelejtettem!“

Nem. Nem tudtam. Nem készültem az igazi történelemből kéremszépen, mert nem hagytak készülni belőle. Milyen jó ma kézbevenni az öcsém történelemkönyvét... Milyen jó hallgatni a feleletüket, az általános iskolásokét éppenúgy, mint az egyetemistákét. Ők az igazi történelemről beszélnek s ha azt mondják: béke, akkor tudják, hogy ez a szó a történelem során első ízben a mi korunkban kapta meg mély, szép, emberi értelmét.

Erről már én is tudnék felelni. Mert ebből... ebből ma már én is készültem!

A világ népeinek felhívása

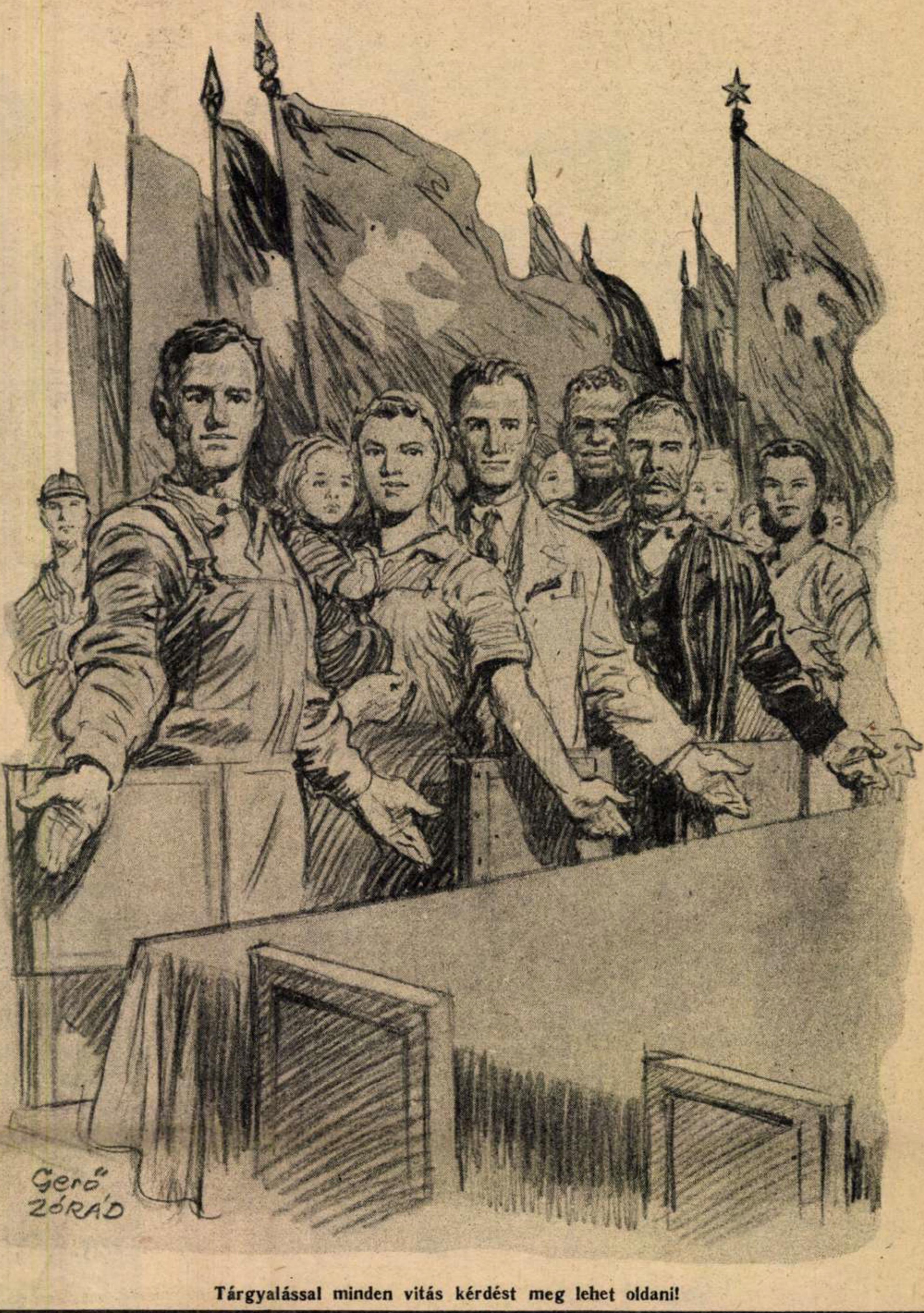

Tárgyalással minden vitás kérdést meg lehet oldani!

A római hamiskártyás

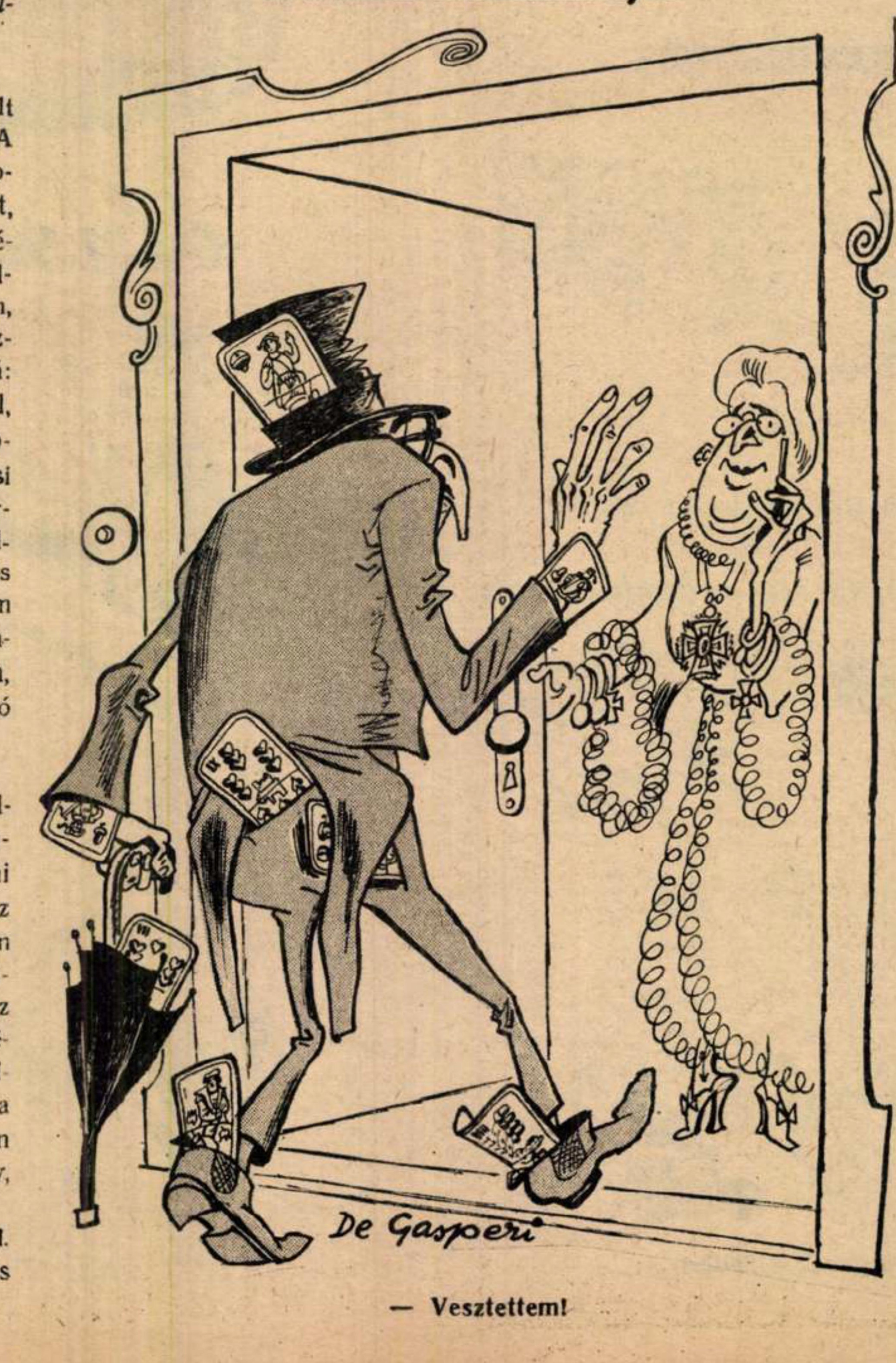

— Vesztettem!

Kit illet a felelősség?

Egy kóc-agyú főhivatalnok
ma megbírálta cikkemet.
Félóráig ült asztalánál
s egyre azon töprenkedett:
mit is lehetne hozzászólni?
s hogy belekötni hol lehet?

Végül kegyesen nyilatkozott,
hogy: holott, ámbár, meglehet,
hiszen, úgye, természetesen,
ő elolvasta cikkemet,
de amit én abban megírtam,
azt úgy megírni nem lehet.

Mert nincsen bent a szabályzatban,
hogy milyen legyen a stílus
és ez írással kapcsolatban
nincsen preciz paragrafus
és kit illet a felelősség!?
— ő e tárgyban se hal, se hús.

Ő meghallgatja véleményem.
Beszéljek csak. De aztán: kuss!
Aztán tegyem azt, amit ő mond,
mert bár ő demokratikus,
dehát tiszteljem a tekintélyt
s legyek kissé opportunus.

Nem döntöttük még rá az asztalt,
de rá fogjuk majd dönteni
s fonnyadt, kiszikkadt kóc-agyára
egy üveg tintát önteni.
S a cikk úgy marad: véleménnyel
és felelősséggel teli!

Sipos Gyula

A békeműszak előtt . . .

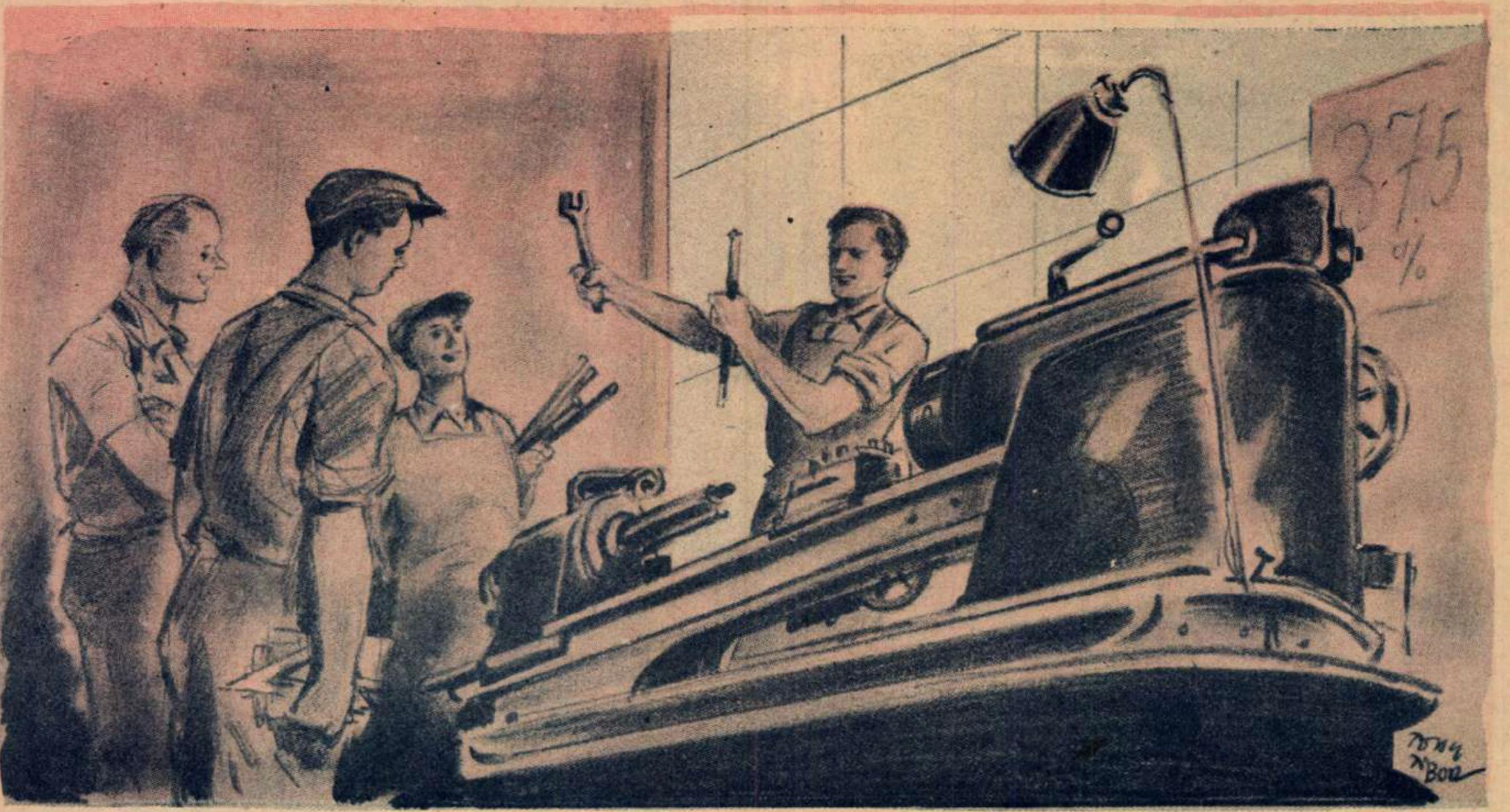

— Mivel kezdjük a békeműszakot?
— Harccal. A selejt ellen!

Egy lelkes termelési felelős

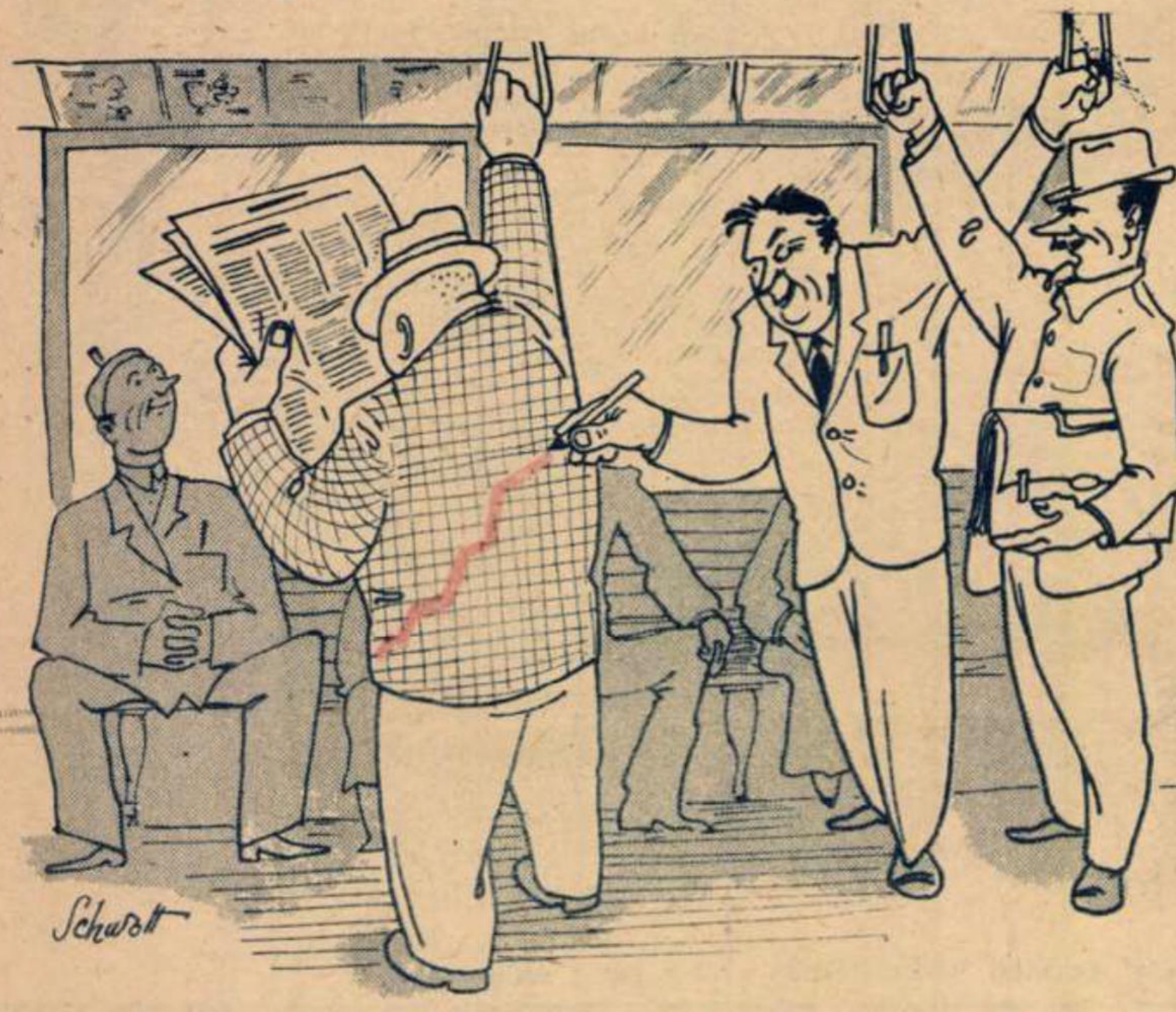

— . . . Ilyen szépen emelkedett a termelésünk a múlt hónapban . . .

EZ IS ARATÁSI KÉSZÜLŐDÉS

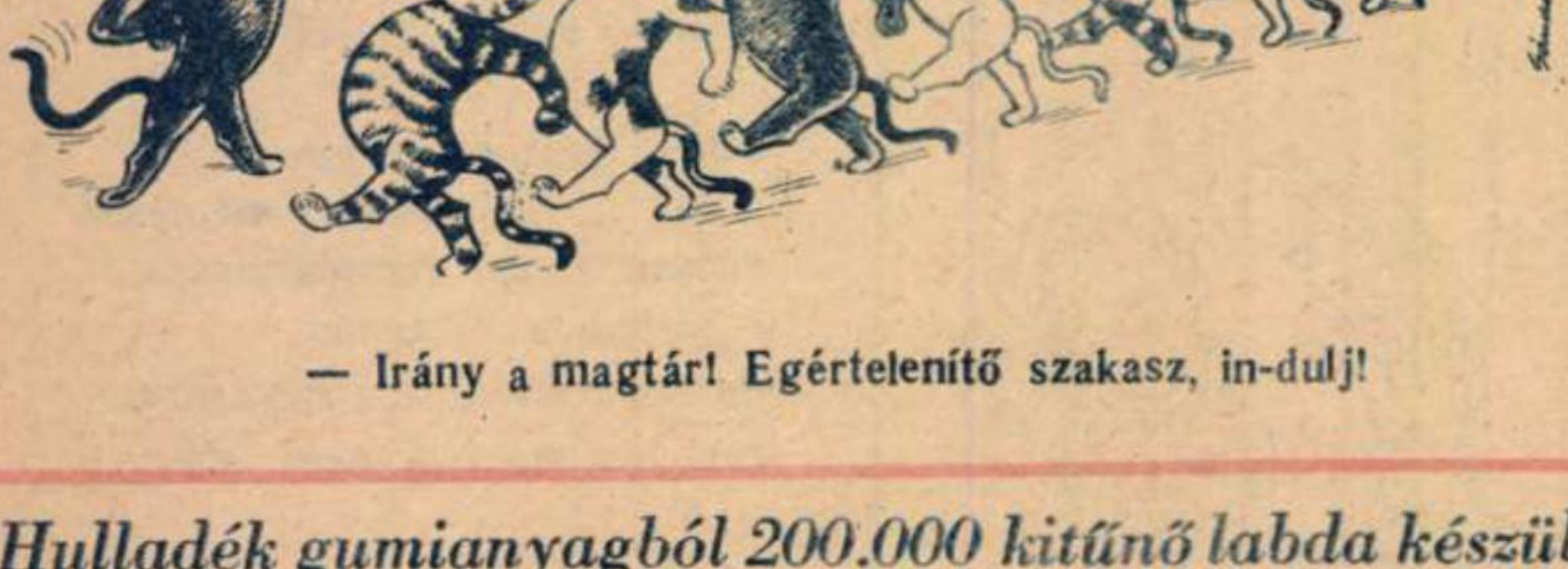

— Irány a magtár! Egértelenítő szakasz, in-dulj!

Hulladék gumianyagból 200.000 kitűnő labda készült

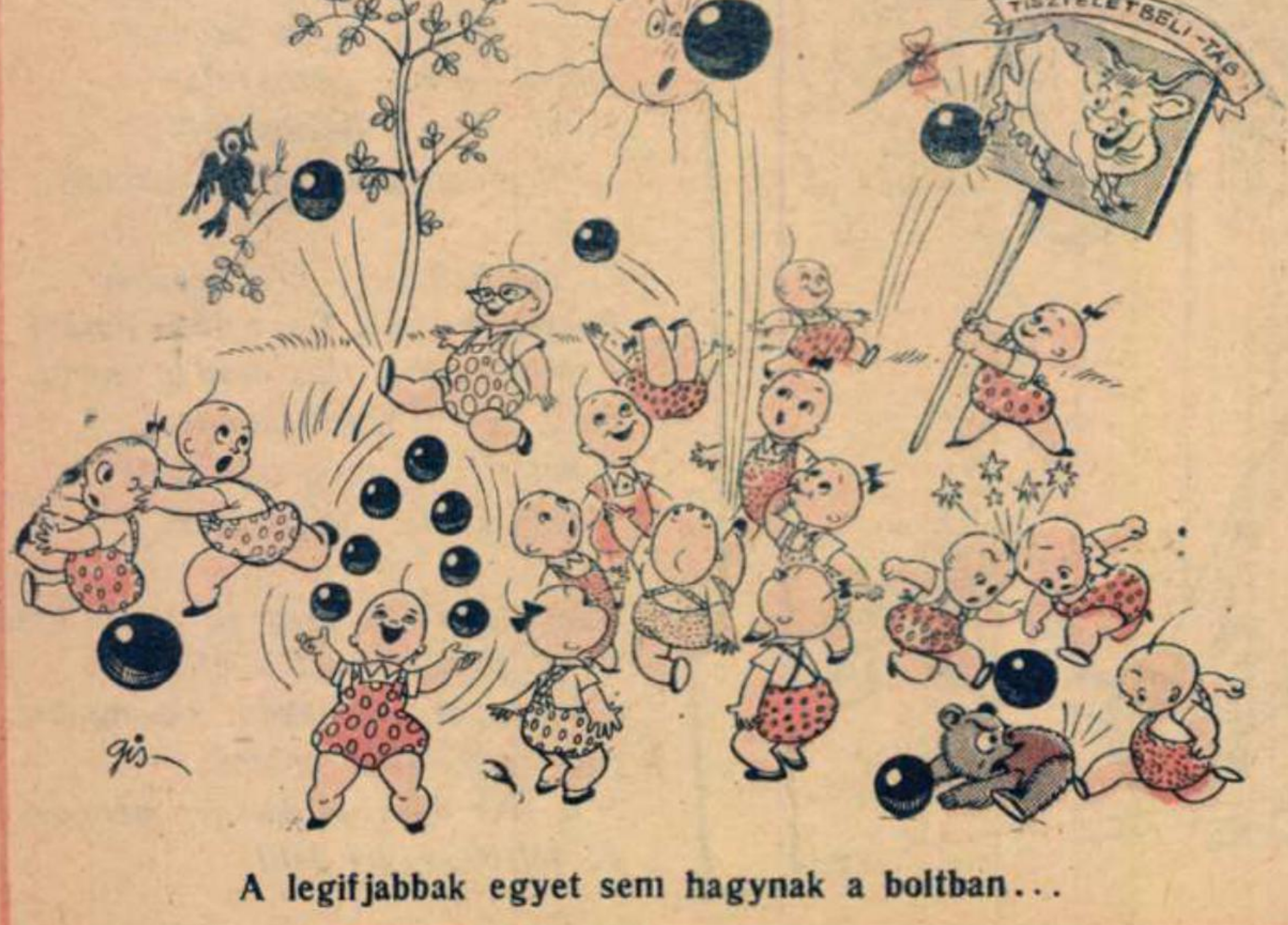

A legifjabbak egyet sem hagynak a boltban . . .

A készétel mintájára

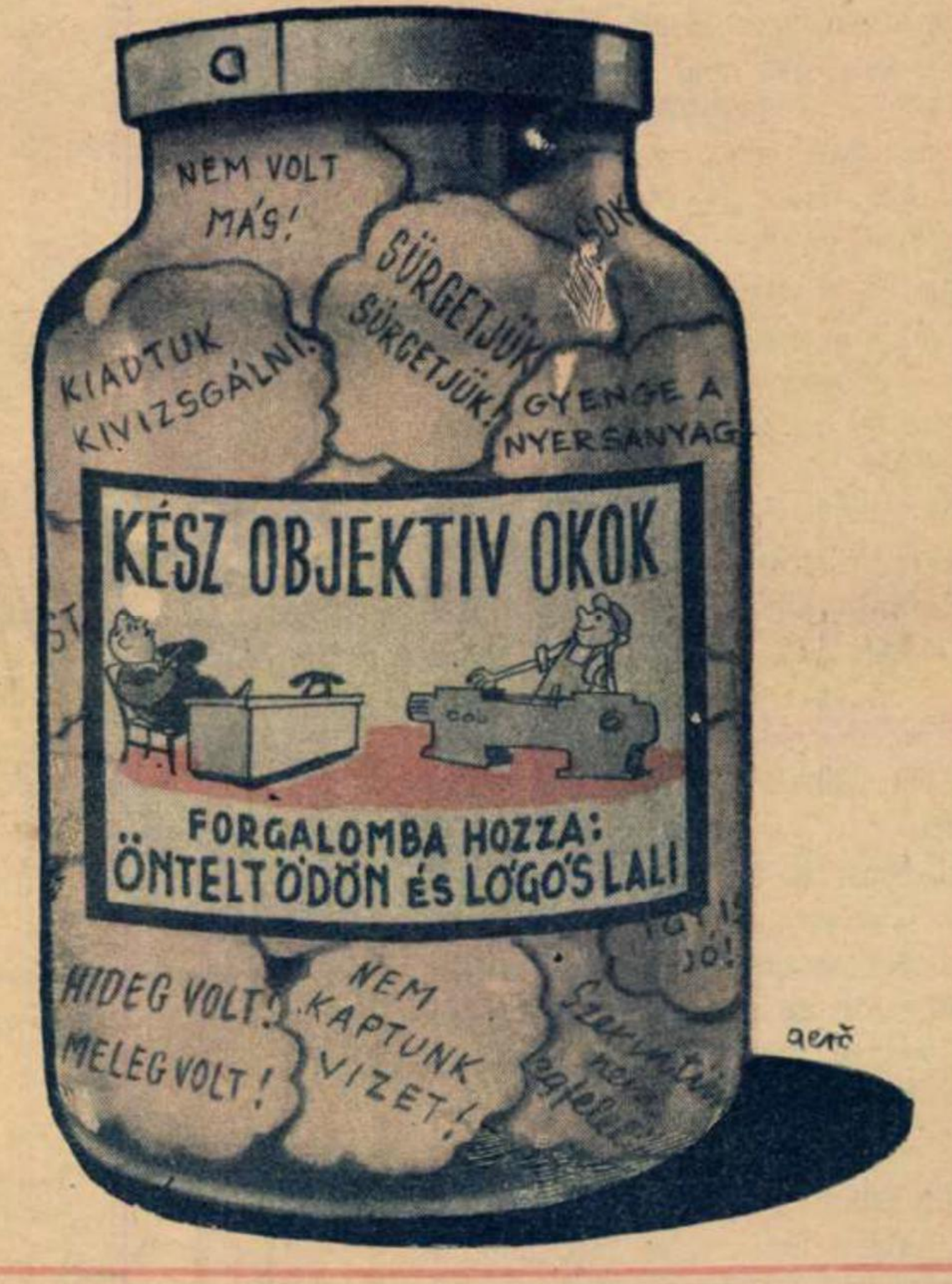
NEM VOLT MÁS!
SÜRGETJÜK SÜRGETJÜK!
KIADTUK KIVIZSGÁLNI!
GYENGE A NYERSANYAG
KÉSZ OBJEKTIV OKOK
FORGALOMBA HOZZA: ÖNTELT ÖDÖN ÉS LÓGÓS LALI
HIDEG VOLT!
MELEG VOLT!
NEM KAPTUNK VIZET!
ÍGY IS JÓ!

Lékaszálta már a rétet...

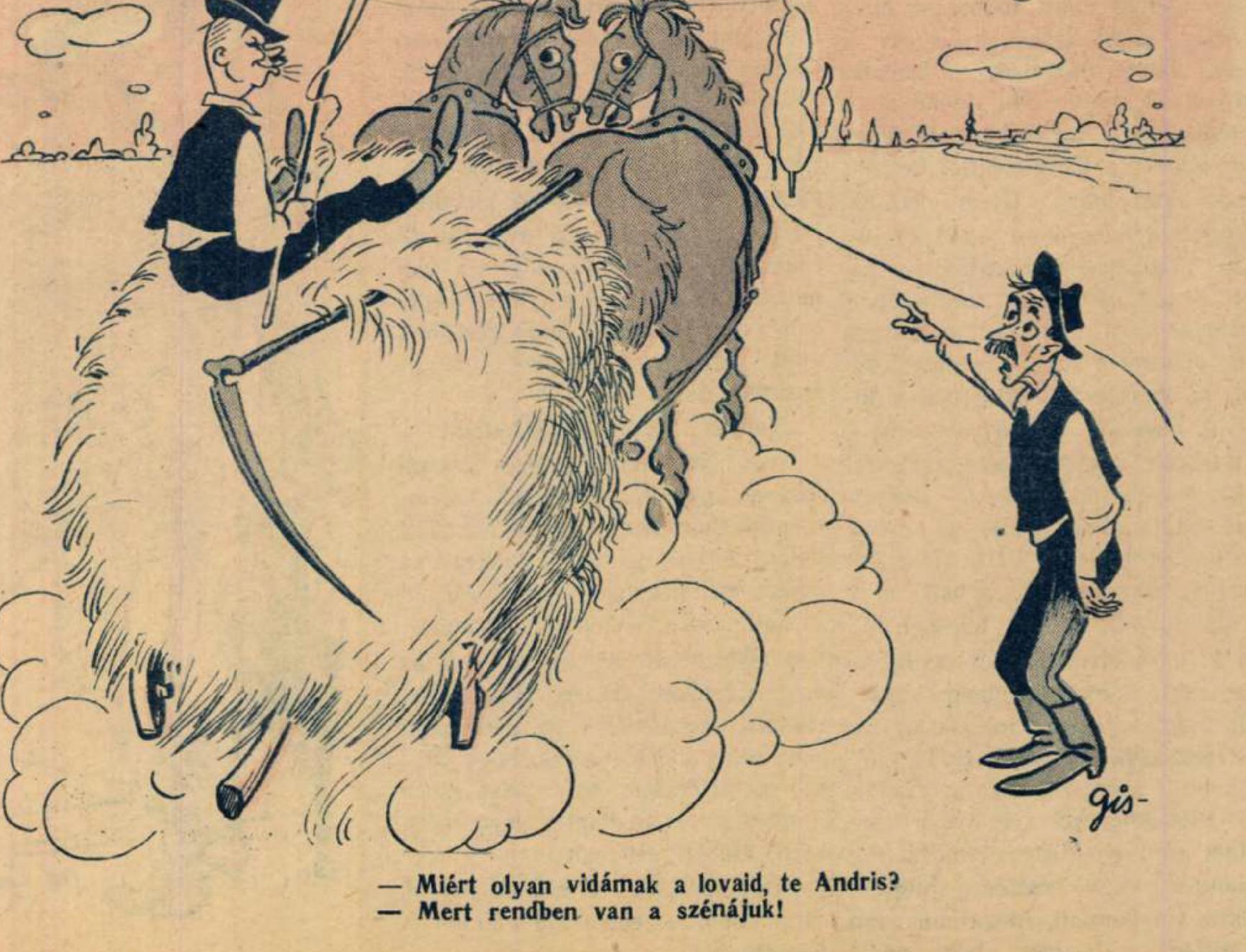

— Miért olyan vidámak a lovaid, te Andris?
— Mert rendben van a szénájuk!

JANIKA

— Hajaj — sóhajtott fel Kati. Nem volt az akármilyen sóhajtás, olyan sóhajtás volt, hogy majd kifújta a Lidi kezéből a kapát.

— Mi baj? — kérdezte Lidi, brigádvezetői minőségében is.

— A Janika — sóhajtott fel Kati. Ebből aztán tessék érteni.

— Mi van Janikával? — kérdezte Lidi, aki nem szerette a félmegoldásokat. Ennek a tulajdonságának köszönhette a brigádvezetőségét is.

— A napköziben van — sóhajtotta Kati.

— Hát aztán? — csudálkozott Lidi. — Az enyéim is ott vannak, mind a három. Olyan jól érzik magukat, hogy nem cserélnének egy csámpás királyfival.

— Az én Janikám ma először van ott.

— Hát aztán. Először minden gyerek először van ott.

— De az én Janikám az más, mint a többi gyerek. Az olyan . . . olyan anyás. Az nem tud nélkülem még... még lélekzeni se. Ha egy percre elmegyek mellőle, már óbégat. Olyan gyerek az.

Tudni kell, hogy Kati ma volt először kint a brigáddal. Másfél munkaegységet csinált könnyedén, de közben egyre a Janikát emlegette.

— Majd meglátod, hogy jól érzi ott magát a napköziben — nyugtatgatta most is Lidi.

— Nekem beszélhetsz! Ismerem az én gyerekemet! Biztos átbőgte az egész napot a drágám!

Lidi vállat vont. Ha egyszer nem tudja Katit meggyőzni! Ahogy mentek az új kövesúton, már látszott az új napközi szép épülete; éles, keserves gyereksírást hallottak.

— Az én Janikám! — jajdult fel Kati.

— Dehogy a te Janikád!

— Nekem ne mondjátok, én megérzem!

Azzal megszaporázta a lépteit. Sápadtan lökte be az ajtót és boldogtalanul, de diadalmasan nézett a többiekre. Csakugyan az ő Janikája sírt, még hozzá olyan szívettépően, hogy a követ megindította volna.

A pirosalmaképű, őszhajú Juli néni elébe sietett:

— Csakhogy itt vagy Kati! Nem birok a fiaddal!

Kati egy fokkal még boldogtalanabb arcot vágott és egy fokkal még diadalmasabban nézett a többiekre.

— Ugyina — mondta büszkén. — Majd én már megnyugtatom a lelkemet!

— Legfőbb ideje — mondta Juli néni szelíden. — Már egy félórája sír, hogy ő még nem akar hazamenni, még játszani akar a gyerekekkel...

Gergely Miklós

Barátom kisfia

Fontos Károly régi jó barátom kitűnő, nagytekintélyű ember. Az egyik fontos hivatalunk vezető tisztviselője, sokat dolgozó, elfoglalt funkcionárius. Valami ügyem volt a hivatallal és mivel azt szerettem volna, hogy a bürok... pardon az ügyintézés ne húzza hónapokig esetemet, hozzá fordultam. Illetve csak fordultam volna. Felhívtam először, akkor házonkívül volt. Felhívtam másodszor, akkor megbeszélése volt. Felhívtam harmadszor, akkor az előadókat fogadta. Felhívtam negyedszer, akkor a főnökével tárgyalt. Ötödször értekezlete, hatodszor kisgyűlése, hetedszer konferenciája, nyolcadszor ankétja volt, kilencedszer... szóval nem számítva azt hogy a telefonja 14-szer mással beszélt és beleszámítva, hogy a mellékállomása 16-szor foglalt volt, a harmincadik felhívás sikerrel járt: Károly hangja ezüstösen megcsendült a készülékben:

— Te vagy az édes elvtársam, drága Józsikám... ne haragudjál rám, gyorsan mondd el mit akarsz, egy perc múlva értekezlet van nálam, már be is jöttek az elvtársak.

Mivel a mondanivalóm egy percnél hosszabb ideig tartott volna és mivel úgyis mindketten kívántunk egy csendes beszélgetéssel egybekötött baráti találkozót, abban állapodtunk meg, hogy a következő vasárnap délután elmegyek hozzá, meglátogatom a lakásán.

— Legalább megismered a fiamat is, aki már hétéves... Szervusz... a viszontlátásra... — hadarta még gyorsan, mielőtt letette volna a kagylót.

Vasárnap kellemesen telt az idő, megbeszéltük a megbeszélendőket, majd Fontos Károly nevetve és büszkén mondta:

— Most pedig bemutatom a fiamat, gyerünk át a gyerekszobába, éppen itt vannak a pajtásai Lacinak...

Elindultunk, de a gyerekszoba csukott ajtaja előtt megtorpantunk. A kilincsen tábla lógott. Rajta kissé bizonytalan betűkkel, de szabályos zsinórírással ez állott:

„Ne zavarjanak! Értekezünk!“

Nádass József

A koreai hadifogoly-egyezmény aláírása után . . .

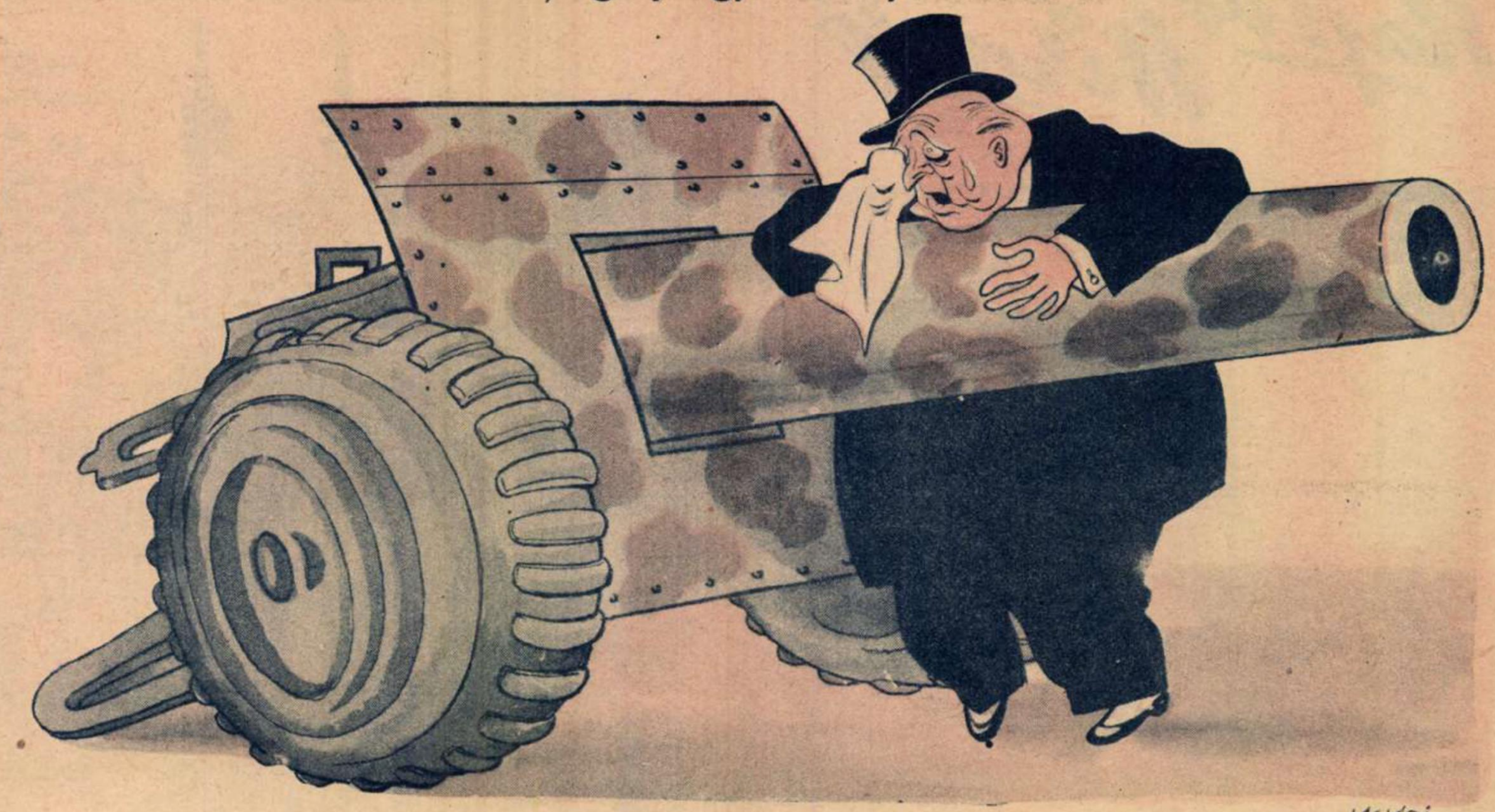

A legjobb helyre fordul

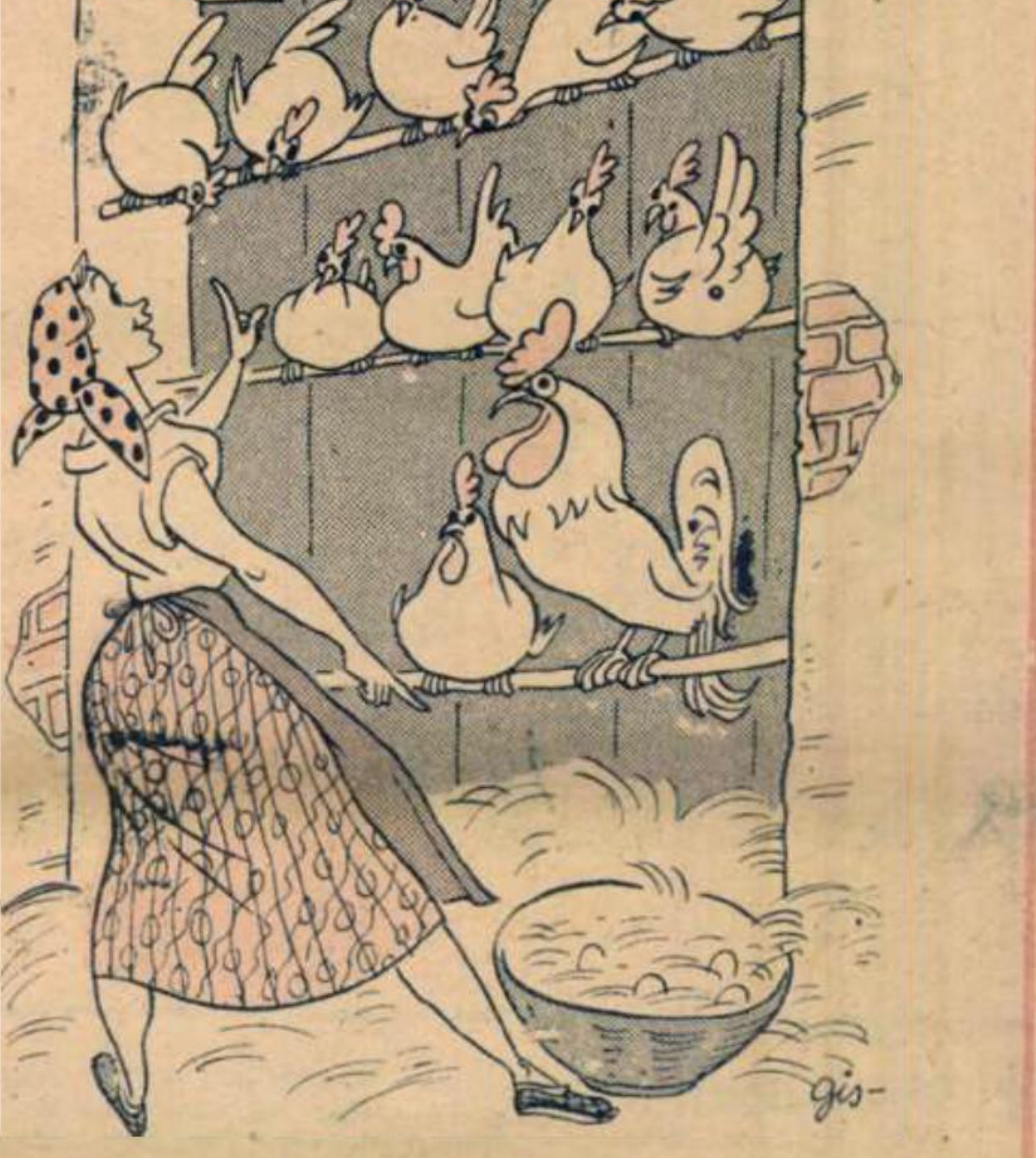

— Aztán nehogy szégyenben maradjak! Mert 110%-ra vállaltam a békevédelmi szerződésemben a tojásbeadást.

Beszélő bábu

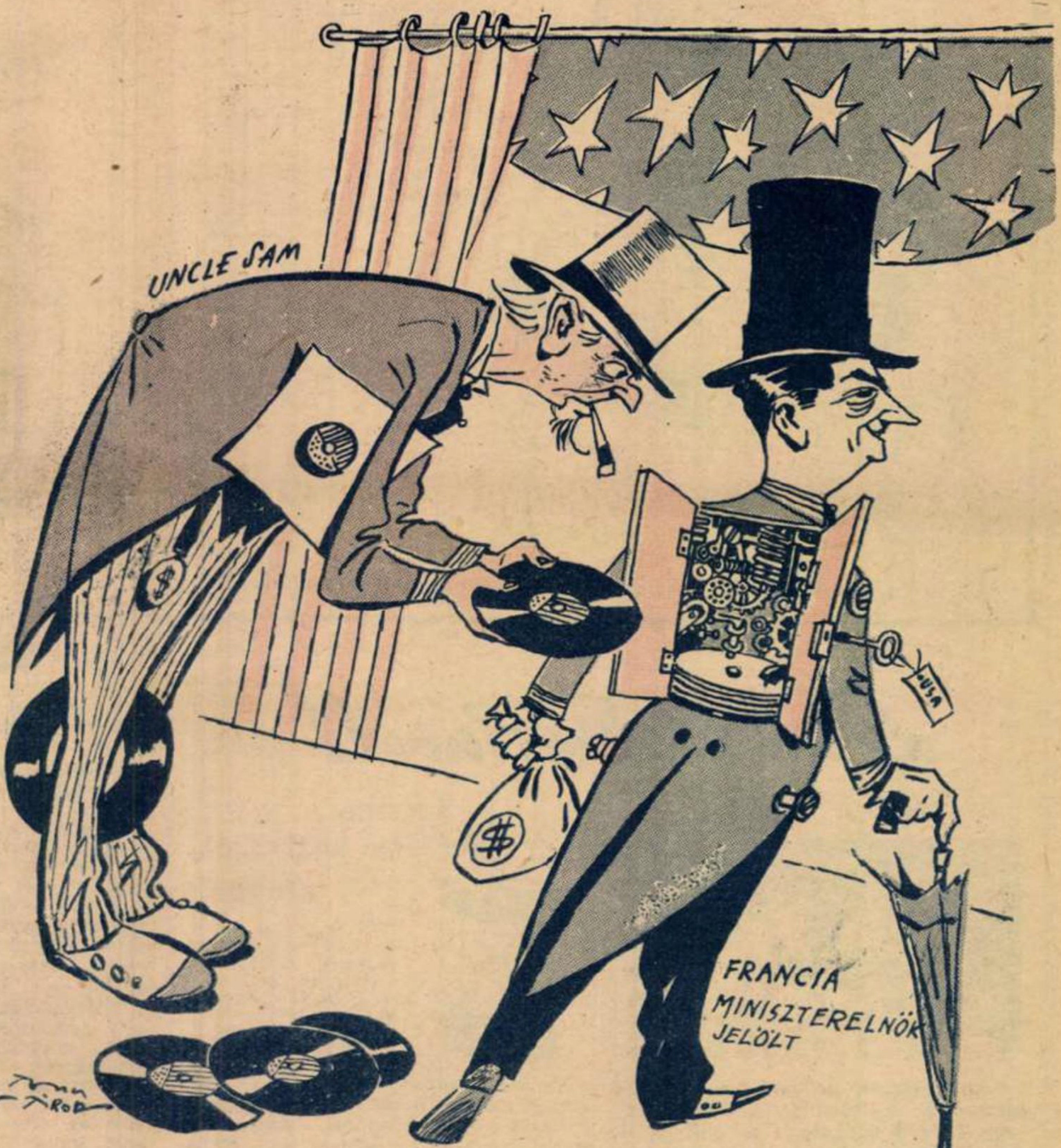

USA: Tegyük be a régi, bevált lemezt: „...A kormányom független és nemzeti...“

Nekik nem öröm...

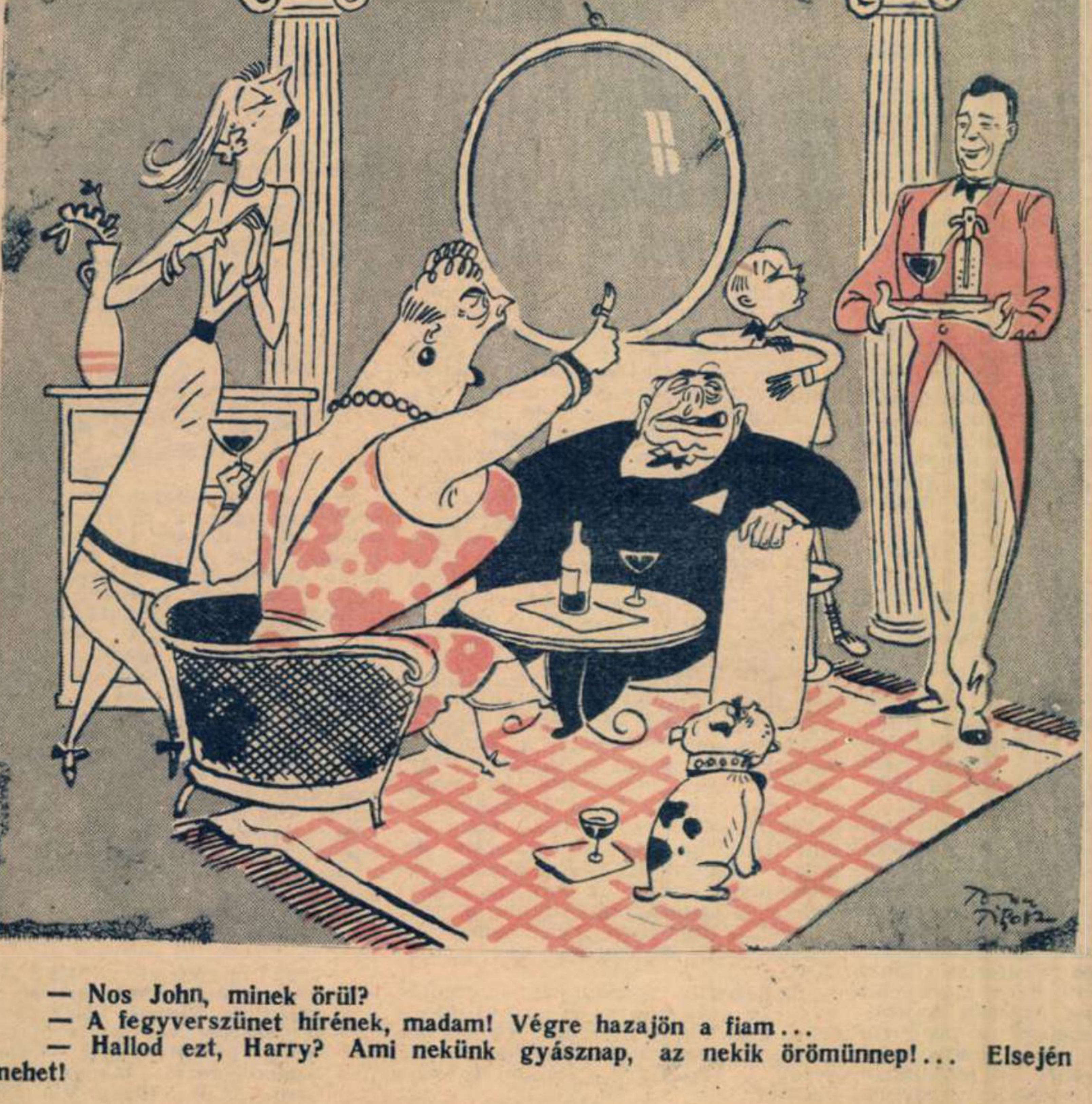

— Nos John, minek örül?
— A fegyverszünet hírének, madam! Végre hazajön a fiam...
— Hallod ezt, Harry? Ami nekünk gyásznap, az nekik örömünnep!... Elsején elmehet!

Papírgyűjtő hetek

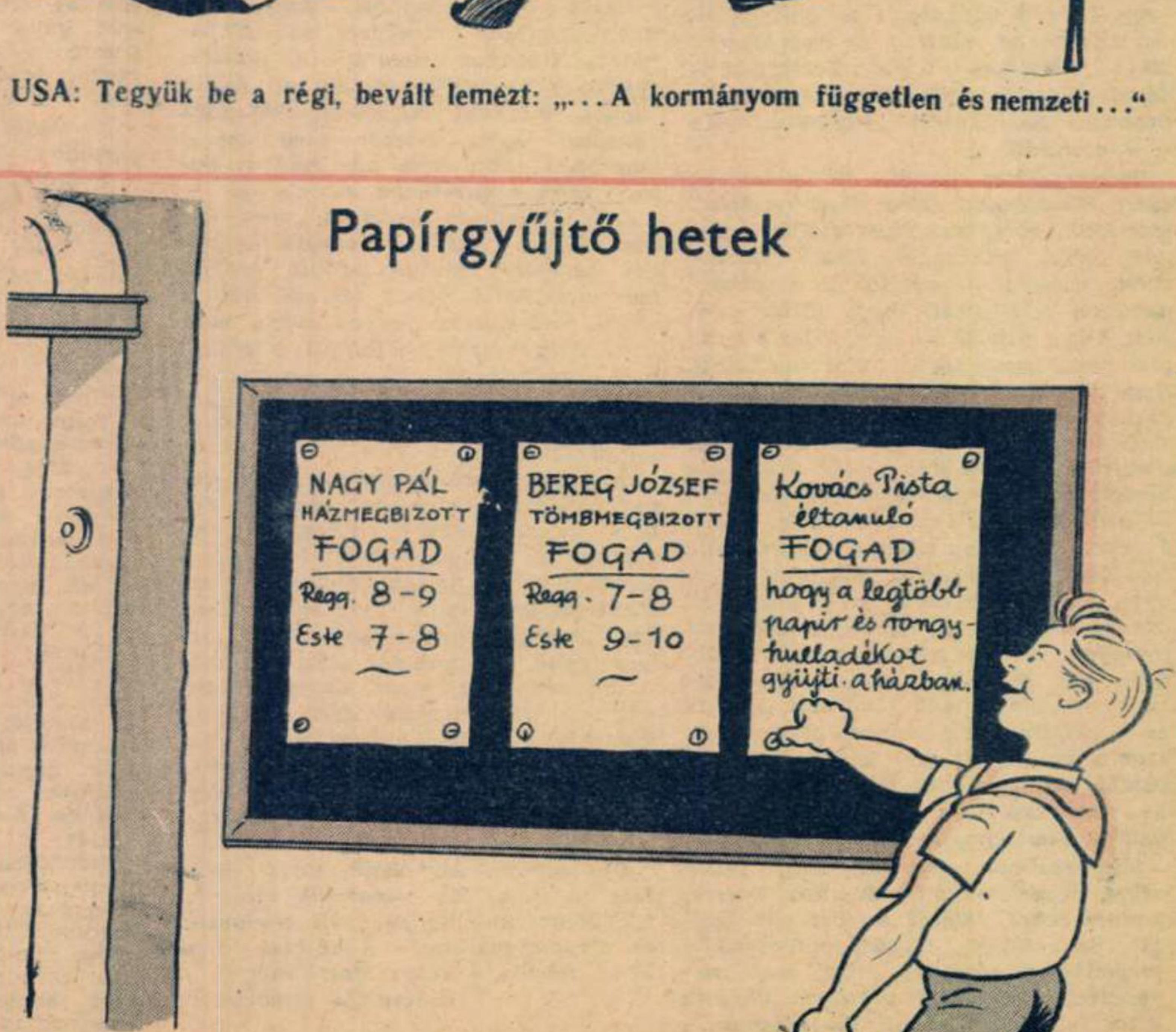
NAGY PÁL HÁZMEGBIZOTT FOGAD Regg. 8-9 Este 7-8
BEREG JÓZSEF TÖMBMEGBIZOTT FOGAD Regg. 7-8 Este 9-10
Kovács Pista éltanuló FOGAD hogy a legtöbb papír és rongyhulladékot gyűjti a házban.
gerő

Rajzos Híradó

Egyes pesti padokról nem hiányzik más, csak a támla és az ülőke

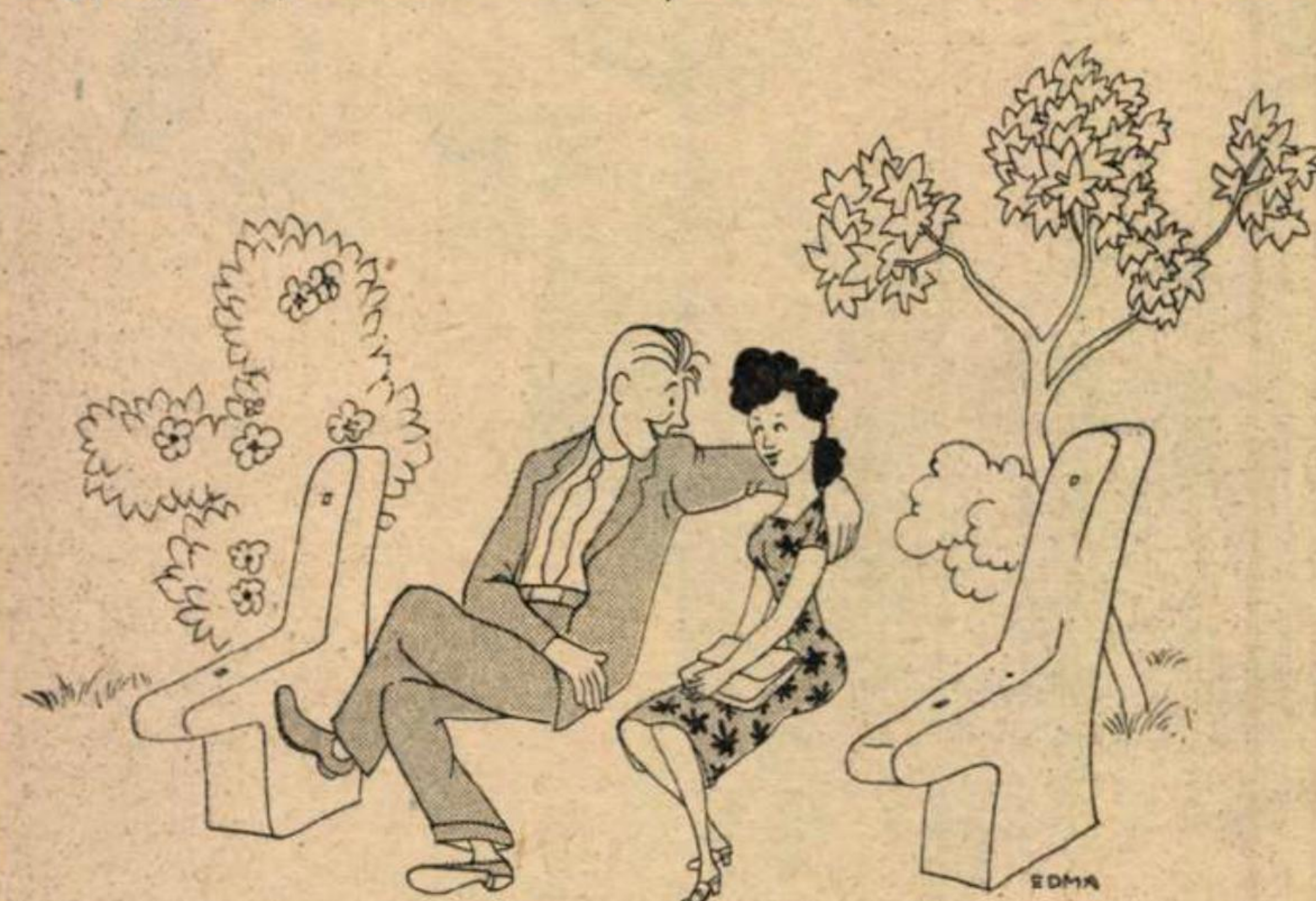

A szerelem vak

A Vidám Park állandóan terjeszkedik

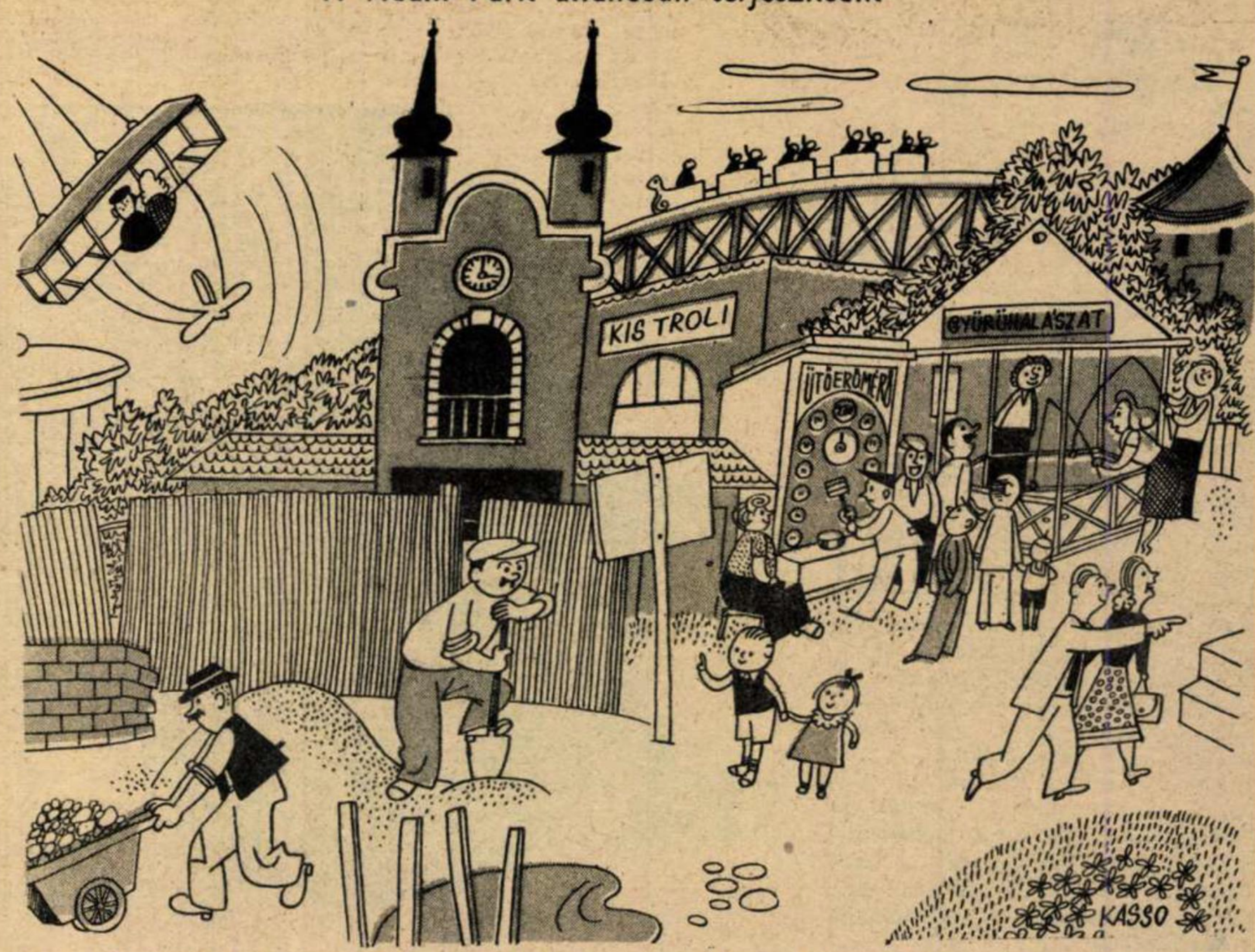

— Bácsi kérem, tessék megmondani, mikor ér el a Vidám Park a Klauzál-térig, mert mi ott lakunk!

Vasárnapi kirándulás

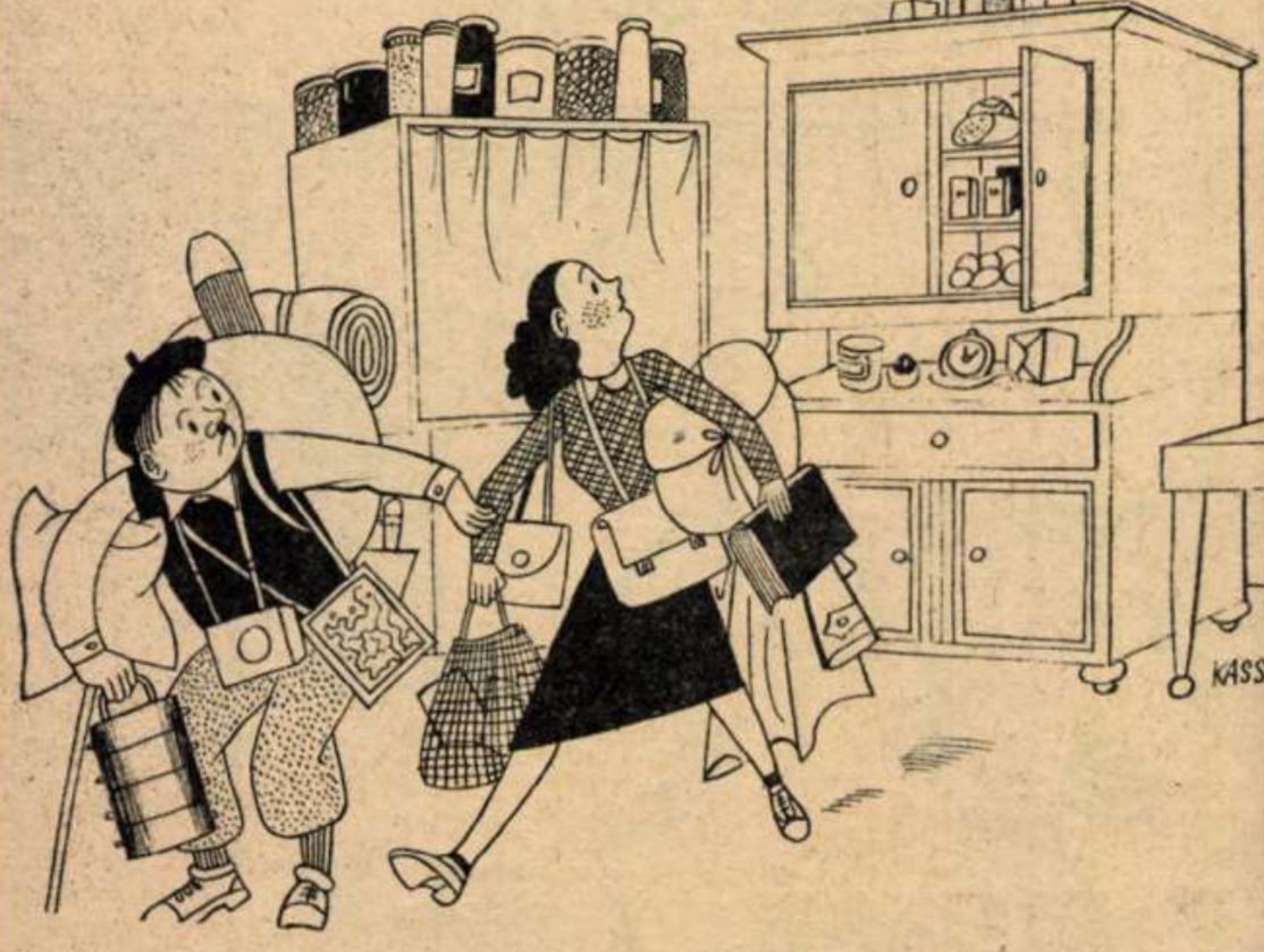

— Értsd meg Manci, a konyhakredencet nem vihetjük magunkkal . . .

Jelenet egy Közért-ben

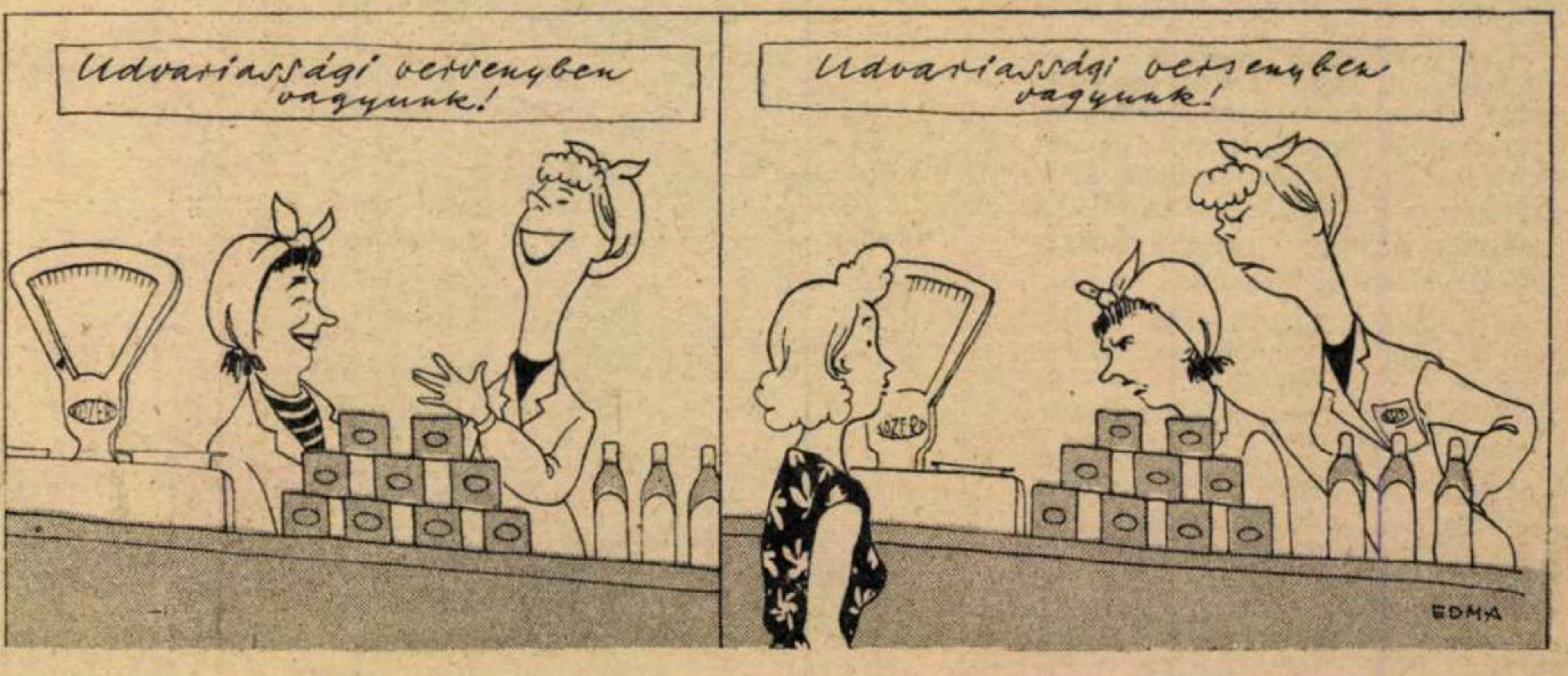
Udvariassági versenyben vagyunk!
Udvariassági versenyben vagyunk!
EDMA

Le a bürokráciával!

Vacsora 8-tól . . .

Nyári estéken kellemes víz mellett vacsorázni, a Dunánál, a Balatonnál, vagy akár a városligeti tó partján is. Gramofonzene, vízszag és nyársonsült illata . . . Belépsz a tóparti Terrasz-vendéglő jelentős költséggel átépített és újonnan berendezett éttermébe. Este 8. Vacsoraidő.

Nyársonsültet ennél, de sietsz és ezért elhatározod: kész ételt rendelsz. Mondjuk, borjúpörköltöt salátával, pohár sörrel. Nincsenek sokan, hamar sorra kerülsz — gondolod. A pincér azonban felvilágosít, hogy váltás van. Este 8-kor váltás? — érdeklődsz s hangod némi csodálkozást fejez ki. Látod, hogy néhány asztal mellől felállnak és keresetlen szavak kíséretében távoznak. 1/49, nyugalom! Ekkor megjelenik a váltás, egyetlen szál pincér. Étlapkézbesítés 5 perc. „Mindjárt felveszem!" — pedig semmit sem ejtettél le, újabb 5 perc. Kérsz egy adag borjúpörköltöt salátával és egy pohár világosat, megint 5 perc. 3/49 körül mély brummogás . . . A gyomrod fejezi ki elégedetlenségét. Percek telnek, percek múlnak, mit sem sejtő vendégek érkeznek, mindent tudók távoznak. Már te is a kijárat felé vánszorogsz, kicsit szomorúan és nagyon éhesen, amikor valaki utánad lohol és rádkiált: „Mi az, nem eszi meg a pörköltöt, fizetés nélkül akar elmenni?!"

Szégyenkezve visszakullogsz, 9-kor végre hozzálátsz a pörkölthöz. Persze, kenyér sehol, salátát és sört sem kaptál, de rohansz, tömöd, gyömöszölöd magadba a jéghideg ételt, mert negyedtízre eligérkeztél valahová. Vacsora 8-tól 9-ig a városligeti Tó-terraszon.

PETŐ MIKLÓS

Bocsánat, hogy a csecsemő közbeszól...

Én már öthónapos vagyok és tápszerek helyett inkább főzeléket, gyümölcsöt és tejbedarát fogyasztok. Néha azonban szükségem van Maltironra. Ilyenkor elmarad a főzelék, gyümölcs és tejbedara. Én jó kisfiú vagyok, mindent megeszek, ami csak ennivaló. Igaz, sokszor még azt is megrágom, ami nem az. Például nagyon ízlik a gumibaba s a csörgő.

A Maltiront is szeretem, mert tudom, hogy a tejpor, rizsnyák és cukor keveréke. De az utóbbi időben már a második doboz tartalmának is olyan kellemetlen íze és szaga volt, hogy nem voltam hajlandó a Maltiront elfogyasztani. Egy harmadik dobozból pedig a rizsnyák és a cukor hiányzott: mind a tizenkét tabletta tejporból állott.

Anyukám ilyenformán a rossz három dobozért negyvenöt forintot dobott ki az ablakon. Persze, a felnőttek a hibásak, mert hisznek a szemüknek és ha azt olvassák, hogy Maltiron, azt hiszik, hogy ebben minden tápanyag benne van. Pedig helyes lenne, ha mindent először a szájukba vennének, mint ahogy mi csináljuk. Ha megkóstolták volna a Maltiront, amikor nekem adták, akkor nem történt volna meg, hogy a tápszer, amelyet vonakodtam megenni, a nyakamba és a ruhámra csorgott.

De legyünk komolyak, mert ennek fele se tréfa. Mi csecsemők vizsgálatot követelünk az Egyesült Gyógyszer és Tápszergyárban! Állapítsák meg, ki a felelős a rossz Maltironért!

Csecsemői üdvözlettel:

FRIGYES IVÁNKA
II., Trombitás-utca 26.

Valami bűzlik Tamásiban...

Tamásiban a tanácsháza környékén furcsa szagokat terelt a tavaszi szellő. Bent a tanácsháza hivatali szobáiban a szagok penetráns bűzzé sűrűsödtek. Hiába nyitották ki az ablakot is, a friss tavaszi levegő sem tudta elűzni a bűzt. Tamásiban még a legszenvedélyesebb adófizető is elkerülte a tanácsot, inkább postán adta fel a pénzt.

A bűz eredete nem derült ki. A tanács dolgozói lassanként már megszokták a szagot, talán meg is szerették. Átjárta ruhájukat, úgy hogy otthon sem kellett nélkülözniök.

Korsós Józsefet, a pénzügyi osztály vezetőjét április elsején a járási tanácshoz helyezték adófelügyelőnek. Uj hivatalában sehogy sem tudott megszokni. Valami hiányzott neki, nem tudta, hogy mi. Igy van az ember, ha nagyon megszokott valamit. Később rájött: nem érezte a meghitt szagot. Elhatározta, segít a bajon, meglátogatja régi kedves munkahelyét.

Tervének valóraváltását váratlan esemény siettette.

A dolog úgy történt, hogy az AEK ellenőre vizsgálatot tartott a tamási tanácsnál. Az ő orrát sem kerülte el a szag és — mint jó ellenőrhöz illik — forrását is megkereste. Nem is volt olyan nehéz megtalálni, csak a tanács egyik szekrényét kellett felnyitni és íme, ott bűzlött a fertelmes illat szülője: egy nagy kupac rothadt hagyma.

Hogy került a hagyma a Tanács szekrényébe?

— Még mult év szeptemberében foglalták le Szijártó József tamási lakosnál és — zár alá helyezték a tanácsházán, — adta meg a „magyarázatot" Korsós József. Hogy miért nem értékesítették? — Igaz, többen azt tanácsolták, hogy adják el a hagymát a Földművesszövetkezetnek, vagy a Népboltnak. De hiszen a szövetkezet, vagy a Népbolt csak számlával vehet árut! — és hivatkoztak egy szép ötjegyű számból álló rendeletre. Arra, hogy a V. B.-nek joga van ilyen esetben számlát adni? — Kinek jut ilyesmi eszébe! A hagyma híre és szaga eljutott a Járási Tanács szociális titkárnőjéig is, aki úgy határozott, hogy az elaggott és romlásnak induló hagymát megmenti és a Barnaháti Aggok Otthonának juttatja. A szállítás azonban megakadt a bürokrácia útvesztőjében és a hagyma — mit tehetett egyebet — bánatában megrothadt. A rothadt hagyma, mint a bürokrácia méltó megtestesülése, rontotta tovább a tamási tanácsháza levegőjét, míg végül is a vizsgálat után szemétdombra került.

Remélhetőleg Tamási község Tanácsa tanult az esetből és legközelebb, ha valakinél halat foglalnak le, nem tartják közel egy esztendeig a hivatal szekrényében. A kinyitott ablakon a beáramló friss levegő talán nemcsak a rothadt hagyma bűzét, hanem a bürokrácia romlott szellemét is ki fogja űzni a tanácsházáról.

Tamási község adófizetői

Szabály, hogy megázzak?

Június 9-én este tíz óra után néhány perccel nagy zápor söpört végig Budapesten. Úgy esett az eső, hogy aki fél percre kimerészkedett a fedél alól, biztos, hogy bőrig ázott. A Sztálin-téren álltam egy eresz alatt és Ujpest felé igyekeztem. Jött a 20-as autóbusz. Megállt. Felugrottam. Az autóbusz a Keleti felé tartott, tehát az én menetirányommal éppen ellenkezőleg, de nem bántam, inkább elmegyek a végállomásig és onnan vissza, mint hogy a zuhogó esőben bőrig ázzak. Velem együtt sok más járókelő is hasonlóképpen gondolkozott. Amikor a 20-as autóbusz a végállomáshoz ért, néhányan a kocsin maradtunk.

A 367-es számú busz kalauznője azonban bizonyos áthághatatlan szabályokra hivatkozott és a legdurvább hangon lekergette az eső elől menekülő utasokat a kocsiról. Úgy látszik, nem tudta elviselni, hogy mi ne vegyük ki a részünket a zuhogó esőből. Azt hittük, hogy talán takarítani akarják a kocsit. De nem! Leszálltunk, bőrig áztunk és megvártuk, amíg az autóbusz üresen megfordult, mert akkor a szabályok értelmében már ismét jogunk volt az autóbuszon tartózkodni.

Felháborító példája ez a szabályokhoz való merev és bürokratikus ragaszkodásnak. Kérünk ebben az ügyben vizsgálatot és választ arra, hogy a „szabály" ilyenkor is szabály-e?!

Egy 20-as autóbusz bőrig ázott utasai

MÁV

Eddig hiába fordultunk panaszunkkal a MÁV illetékes szerveihez. Ezerkétszáz dolgozó kérése süket fülekre talált és ezért havonta körülbelül 30.000 munkaóra pazarlódik el Tolnában.

Arról van szó, hogy Szekszárd szépen fejlődő ipari várossá változott. Az üzemeket és a hivatalokat nagyrészt a vidék látja el dolgozókkal. A Szekszárd—Bátaszék vonalon körülbelül 1200 dolgozó utazik. A reggeli vonat 7 óra 05 perckor érkezik Szekszárdra. Szekszárdról Bátaszék felé 11 óra 56 perckor és 13 óra 40-kor van vonat. A dolgozók azonban a napi 8 órás munkaidő miatt ezeket a vonatokat nem érhetik el. A következő vonat csak 18 óra után indul.

Mivel az üzemekben a munkakezdés időpontja általában reggel 7-től 7.30-ig van, a dolgozók kiharcoltak egy vonatot, amely 15.40-kor indul. Ezzel nagy részük haza tudott utazni. (Megjegyezzük, hogy a megfelelő vonatindulás 15.40 helyett 16 óra, 16.15 óra között lett volna, mert a vasútállomástól távol dolgozók csak futva érhették el a vonatot.)

Igy volt ez május 17-ig, amikor érvénybe lépett a nyári menetrend. Azóta 15.40 helyett 15 órakor indul a vonat. Ezt egyetlen dolgozó sem tudja elérni. Mivel a bejáró diákok nagy része már 13.40-kor utazik, a második vonattal mindössze 15—20 utas közlekedik. Az érintett ezerkétszáz dolgozó pedig félnégytől kezdve a kirakatokat nézegetheti, vagy a vasútállomás környékén lézenghet, — ahol egyébként százötven személy részére sincs ülőhely.

A dolgozók kérése: állítsák vissza a régi menetrendet és ha már változtatnak rajta, akkor helyezzék a vonat indítási időpontját kicsit későbbre, hogy a dolgozók kilencvennyolc százaléka elutazhassék.

Jó lenne megtudni azt is, hogy a Megyei Tanács közlekedési osztályán miért feküdt két hónapig a dolgozók menetrenddel kapcsolatos átirata.

73/2 Építőipari Vállalat, Tolnamegyei Moziüzemi Vállalat, Szekszárd és Vidéke Földművesszövetkezetek Dekorációs oszt., Keresk. és Pénzügyi Dolgozók Szakszervezete, Magyar Nemzeti Bank Sz. B., Tüzép Vállalat Sz. B., Tolnamegyei Népbolt, Gyógyszertár Vállalat

„ÖSSZEESKÜVÉS” Podlevác ellen

Podlevác rosszkedvűen jött be a hivatalába.

— Harminc celzius! — mondta lemondó hangon, homlokát törölgetve kollegájának, aki éppen ceruzát hegyezett nagy figyelemmel és odaadással.

Podlevác leült az íróasztalhoz és szuszogott egyet. Haragudott a melegre. Legszívesebben beleköpött volna a napba, ha ezzel elolthatta volna a tüzét. Bánatos arccal kicsomagolta tízóraiját, — liptóis kenyeret hozott — és gyöngyháznyelű bicskájával tizenegy egyforma szélességű és hosszúságú szeletre vágta.

Alighogy befejezte ezt a fontos műveletet, kopogtak az ajtón. Egy fiatalember dugta be pápaszemes orrát.

— Hausenpeltz kartársat merre találom meg kéremszépen?

Podlevác dühös lett. Balszemével idegesen hunyorgatott.

— Itt nincs kérem, azonnal csukja be az ajtót! Hát ez mégis csak furcsa, nem? Pont ide nyit be az a marha! Kezdik! — mondta különös hangsúllyal. — Már megint kez — dik!

Alig fogyasztott el aztán egy szeletet a tizenegy közül, amikor egy kövér, mosolygós nénike nyitott be az ajtón.

— Joooó reggelt! — mondta kántálva. — Özvegy Csontosné vagyok.

Podlevác bosszusan abbahagyta az evést. Végignézte az „ügyfelet” kontyától a cipője orráig.

— Ez is bosszantani jött! — mormogott magában. — Még élni se hagyják az embert! — Dühösen nézte az özvegyet, mint egy felesleges öreg bútordarabot, amit a szállítómunkások véletlenül betoltak a szobájába. Úgy állt ott a nénike, olyan rendeltetésszerűen, mintha csecsemő-nénike korában azt mondta volna neki a sors: „Te Sarju Janka, leendő özvegy Csontos Gyuláné, te ötvenhárom év múlva Podlevácot fogod bosszantani tízóraizás közben”.

Idegesen kérdezte:

— No, mi baj?

Az özvegy hosszadalmas jeremiádába kezdett, amit azonban Podlevác türelmetlenül félbeszakított:

— Nénikém, adjon be egy kérvényt és ragasszon rá egy kilencforintos okmánybélyeget.

S azzal máris kituszkolta az ügyfélözvegyet és aztán visszaroskadt székébe, amit egykor egy hanyag asztalos, valószínűleg az ő bosszantására úgy készített el, hogy a fában hagyott egy-két göböt.

A nap szerencsétlenül kezdődött, úgy is folytatódott. Belépett a második ügyfél. Hosszú sovány férfiú.

— Miért nincs az embernek egy nyugodt pillanata? — dohogott magában Podlevác és egyre növekvő ellenszenvvel méregette látogatóját. — Miért nem megy inkább a strandra, vagy az Úttörő Vasúthoz?

— Kérem én... — kezdte tétován a második számú ügyfél.

— Mi vagyok én? Isten? — morgott Podlevác oda se figyelve az előtte álló férfiú habogására. — Ez az alak is csak fel akar engem dühösíteni! Úgylátszik az epémre pályázik! Az ilyen sovány emberek mind rosszindulatuak!

Amikor az illető elmondta panaszát, Podlevác felkiáltott:

— Adjon be egy kérvényt tizennyolcforintos okmánybélyeggel... és nézzen be pár hét múlva...

— Pár hét?! — sikoltott fel ijedten a hosszú és sovány férfiú, de akkor már ajtón kívül volt és az ajtó előtt ácsorgók vihogva figyelték.

Podlevác rosszkedvűen így szólt a kollegájának, aki még mindig ceruzát hegyezett nagy figyelemmel és odaadással.

— Hát mit szól hozzá! Rámmásznak! Tönkre akarják tenni a maradék egészségemet csip-csup ügyekkel, de nem fognak ki rajtam, nem, nem. Mindenki csak siránkozik, hogy ez a baja, az a baja, mintha nekem nem volna úgyis elég bajom!

Kopogtak.

— Kinn maradni! Értekezlet! — üvöltötte Podlevác nagy haraggal. — Valósággal összeesküdtek ellenem máma! Mi van itt?

Később aztán számokat osztogatott és aztán végre kényelmesen elfogyaszthatta a liptóiskenyerét. Evés után odament az ablakhoz és nagyot nyujtózott. A ház előtt éppen akkor állt meg az autóbusz. Rengetegen szálltak ki és mind besiettek az épületbe.

— Ahá, — dühösködött Podlevác. — Úgylátszik valaki a Fővárosi Autóbusz Vállalatnál pikkel rám és az én bosszantásomra szállítja ide az ügyfeleket. Odakinn a számok morogni kezdtek, volt aki be is kopogott.

— Legyen! — mondta Podlevác határozottan. — Ti akartátok! — Aztán kikiáltott:

— Kérem az elsőt! — leszegzett fejjel nézett a belépő egyes számra, mint ahogy egy ökölvívó néz a ringbe belépő ellenfelére és az első két percben ki is ütötte az ügyfelet egy harminchat forintos okmánybélyeggel.

Mikes György

A bermudai értekezlet előtt

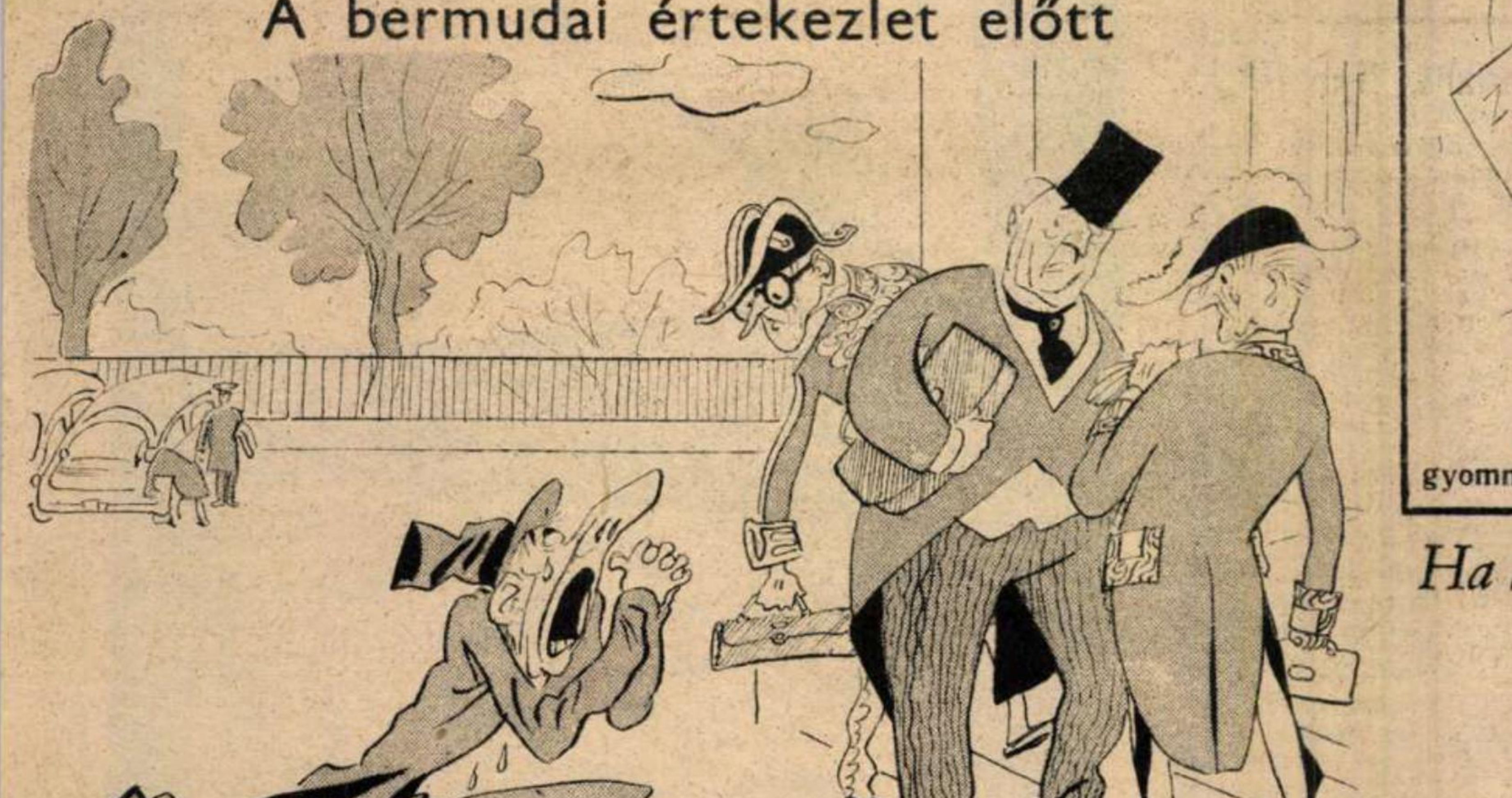

— Uraim, könyörgök, ígérjék meg, hogy nem fognak a békéről beszélni! ...

PÁRIZSI KALAND

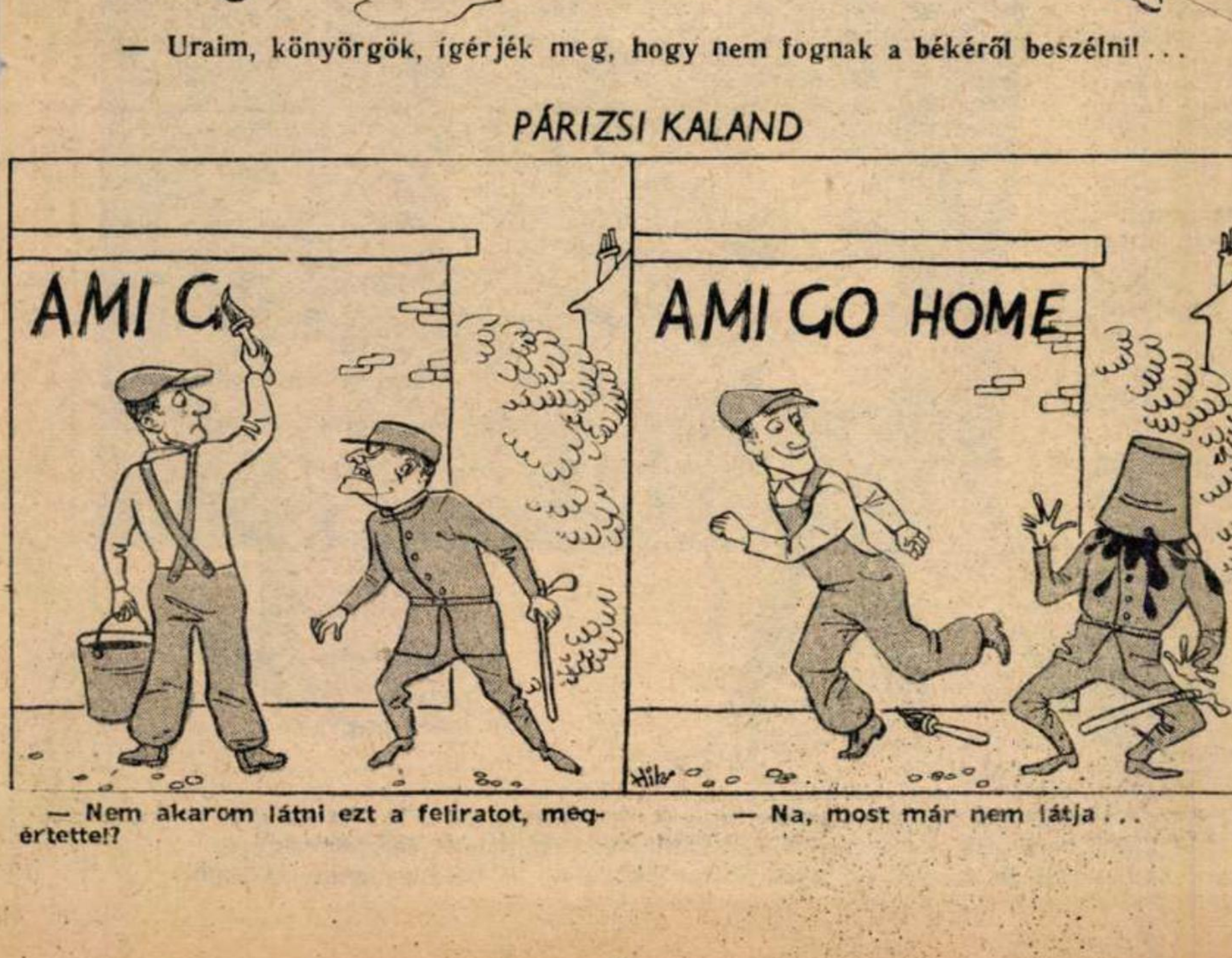

— Nem akarom látni ezt a feliratot, megértette!?

— Na, most már nem látja ...

IMPERIALISTA PANOPTIKUM

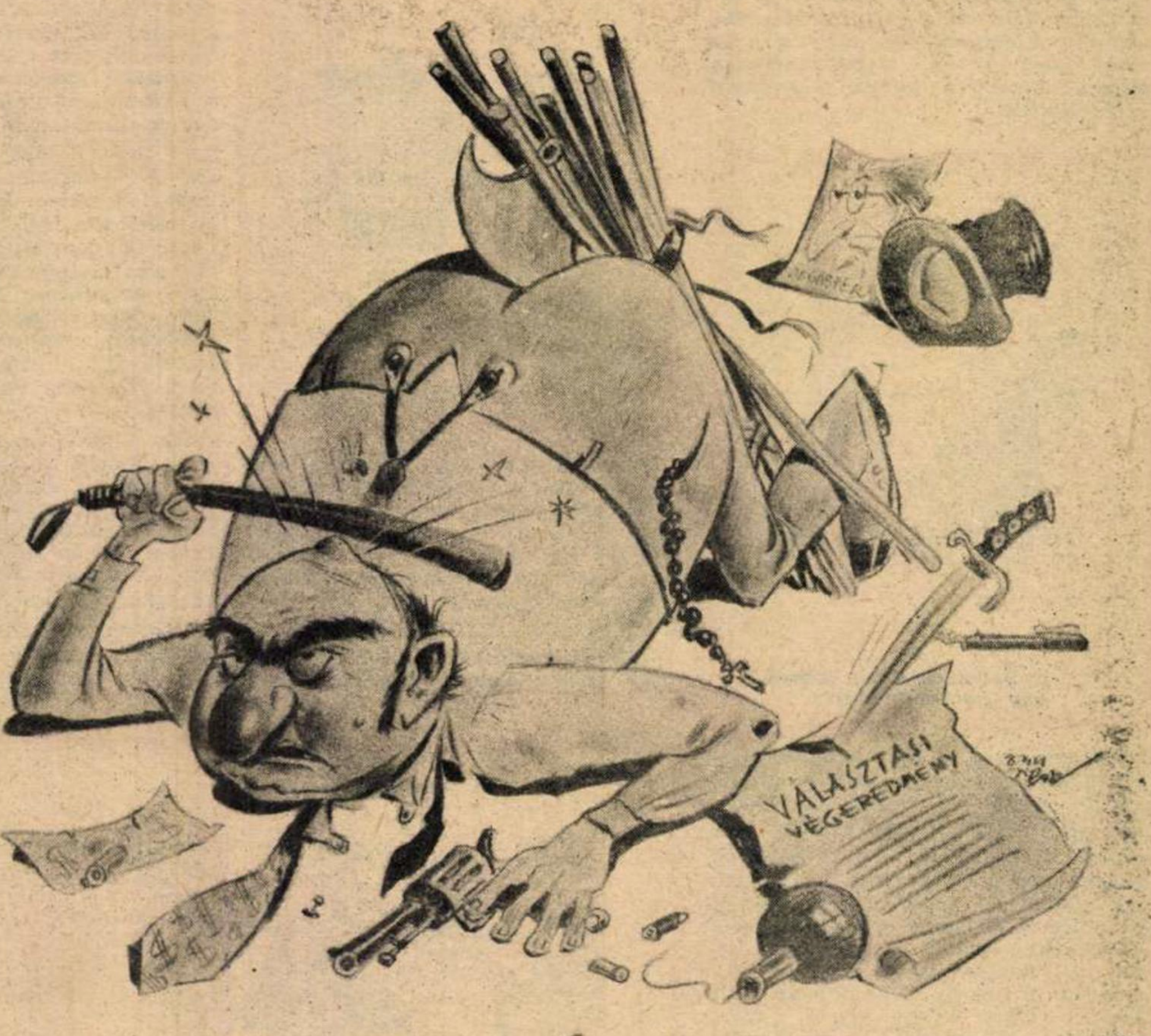

Scelba, olasz rendőrminiszter, a póruljárt terrorista

Ahol elmaradtak a növényápolással

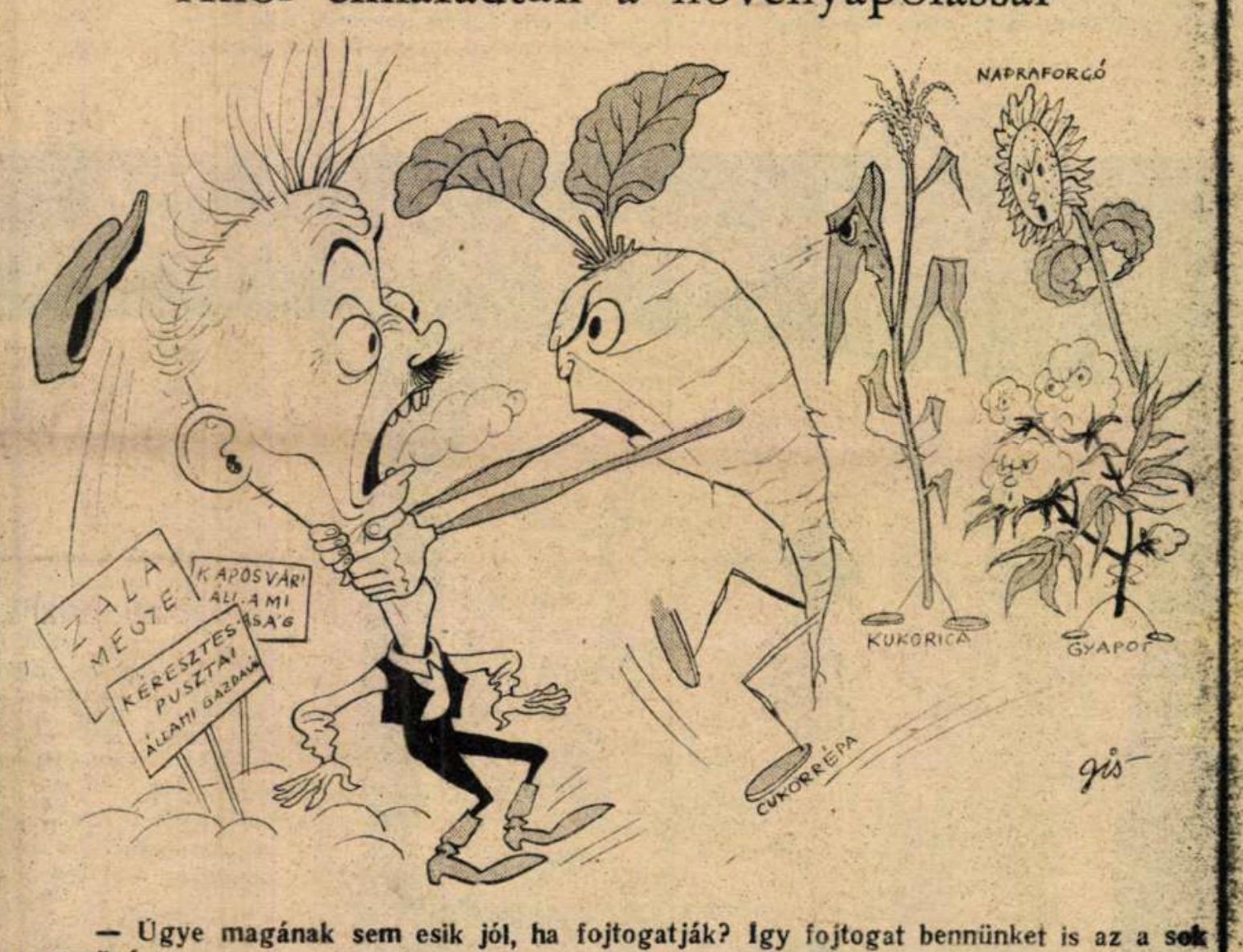

— Ügye magának sem esik jól, ha fojtogatják? Így fojtogat bennünket is az a sok gyomnövény.

Ha a Műszer- és Irodagépkészletezőnek lett volna igaza...

A Műszer- és Irodagépkészletező 470 kismérleg helyett 500-, 1000- és 2000-kilós mérlegeket akart szállítani a Közérteknek.

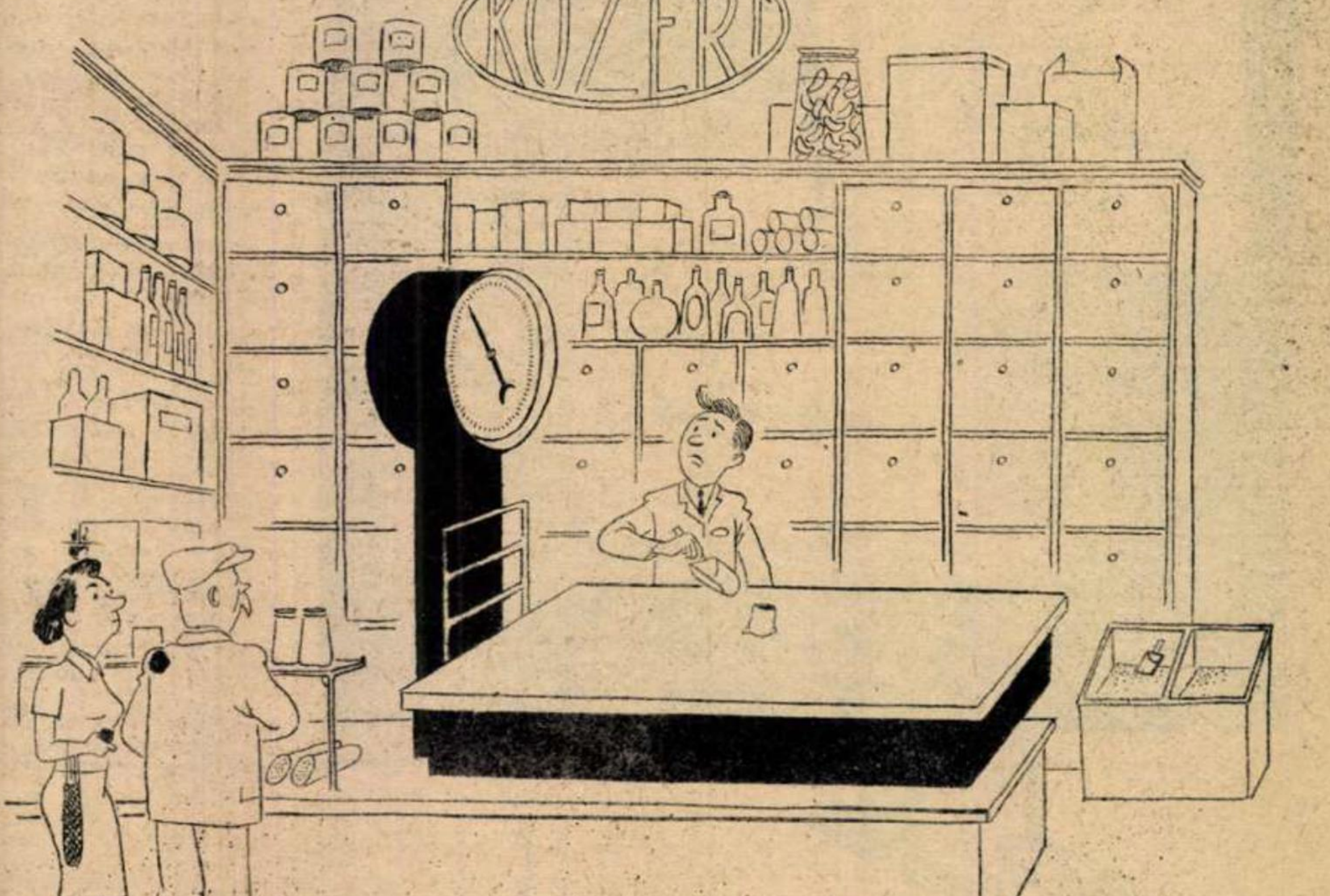

— Lehet 400 kilóval több?

Salátástálat vettem a BIZOMÁNYI ÁRUHÁZBAN

Mindennek ez az átkozott salátástál, vagy mifene az oka. Ha a Bizományi Áruház nem teszi ki a kirakatába, tele sárga és piros rózsával, akkor a feleségem nem látja meg és nem közli velem megdönthetetlen ítéletét: annak a tálnak lakásunkat kell díszítenie.

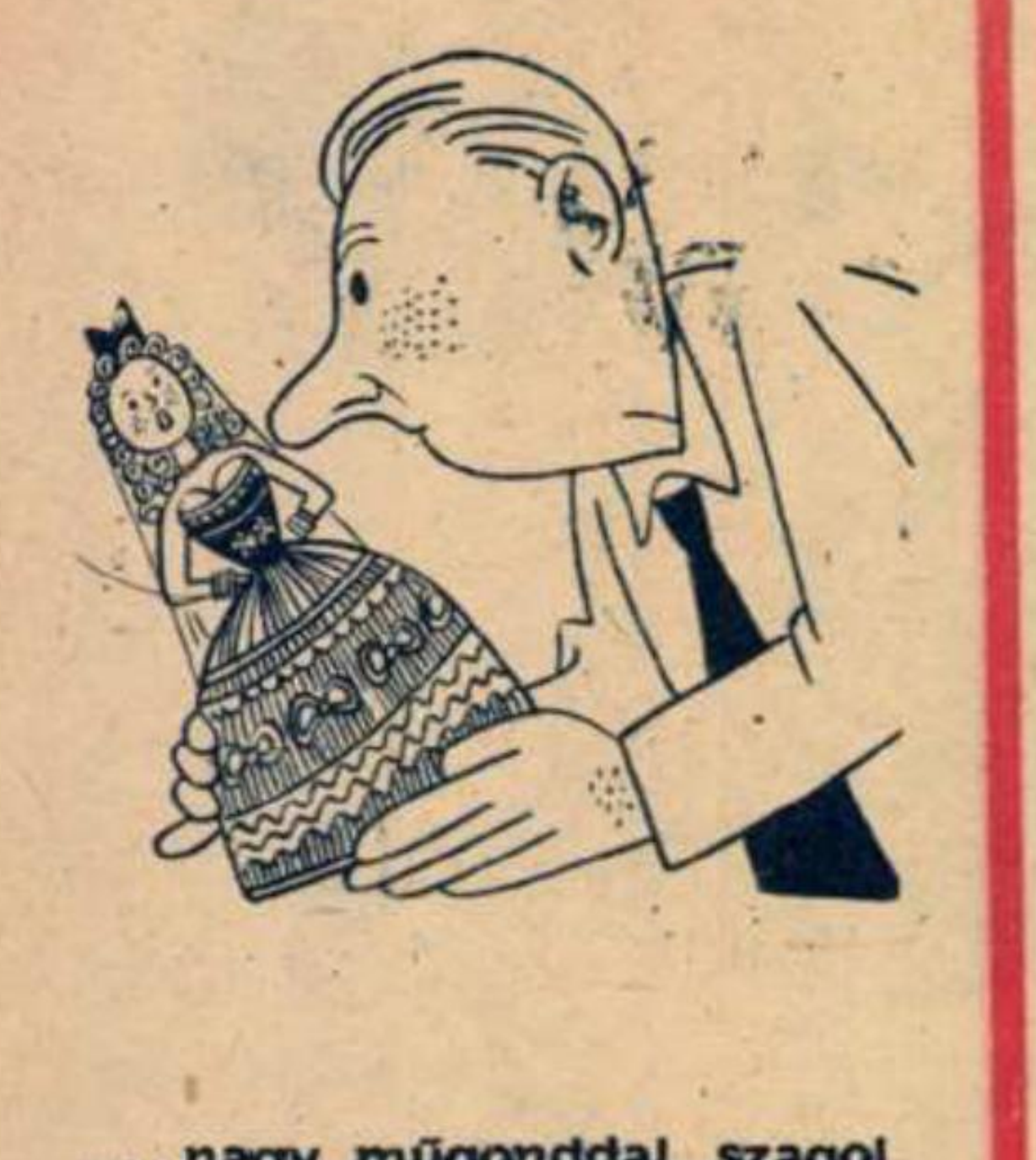

...nagy műgonddal szagol egy porcelánfigurát.

Így indultam el a Bizományi Áruház dísztárgy boltjába, ahol megszemléltük előbb az elátkozott salátás tálat. Először csak unottan járkáltam. Akkor feltűnt, hogy egy pult mögött, ahová mindenféle tárgyat vittek eladni az emberek, egy férfi áll és nagy műgonddal szagol egy porcelánbabát. Vajjon milyen szaga lehet a porcelánnak? Semilyen — mondja a becsüs. Megdöbbenve nézem... akkor miért szagol? Azért, mert ha a figura eltört és megragasztották, akkor a ragasztóra-érzékeny becsüsi orr azonnal megszimatolja. Törött porcelánt pedig nem vesznek át, — nagyon helyesen — hiszen a legritkább az olyan vevő a Bizományi Áruházban, aki kifejezetten törött porcelánfigurát akar vásárolni.

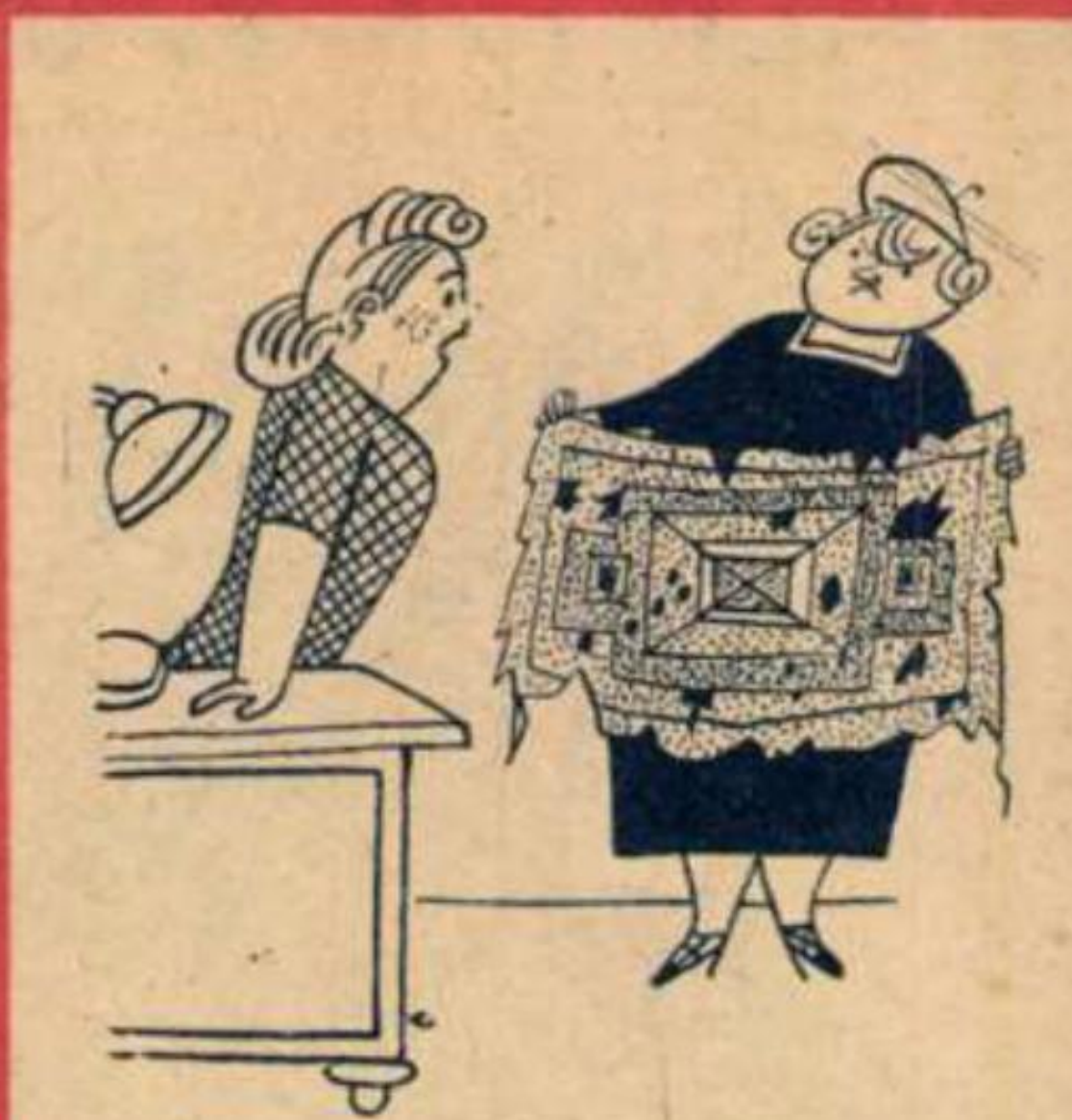

— Hogy ez a szőnyeg lyukas?

Szemközt a műtárgy átvétellel szőnyeget akartak eladni. A szakértő éppen azt magyarázta — roppant kedvesen — hogy bizony ez a szőnyeg nem az az igazi kívánatos talpalávaló, mint egy pattogós magyar nóta. „Látszanak a csomók és a felvetőszál is — mondta. — Ezenkívül lyukas." A szőnyeg gazdája olyan arcot vágott, mint akinek sáros lábbal beledúltak családi fészkébe. „Ez... hogy ez a szőnyeg lyukas?" Azzal felemelte és széttárva mutatta, mint valami diadalmi jelvényt. Nem vagyok szőnyegszakértő, de bármely Közért-ementháli büszke lehetett volna ekkora lyukakra.

Érdekes jelenetnek voltam tanúja a földszinten. Valaki behozott eladni egy porszívót, már nyujtotta is a becsüs felé, amikor hirtelen lecsapott egy nő: „Kérem... ez eladó? Nekem éppen porszívó kell!" Néhány perc és mindenki elégedetten dörzsölte a kezét, a Bizományi Áruház pillanatok alatt létrehozta a cserét, a porszívó és vételára között.

De, hogy el ne felejtsem... a terepszemle után átmentünk a Szent István-körúti Bizományi Áruházba, mert feleségem rájött, hogy a nyári ruhám szűk nekem, azt eladjuk. Rengeteg mindenféle kabát, női és férfi ruha lógott a fogasokon ebben az Áruházban. Mialatt feleségem tárgyalt, megfigyeltem, hogy egyre többen jönnek be, lángossal a kezükben. Persze, itt a szomszédban a lángosbolt. Néhányan megálltak az Áruház közepén, ide-oda nézegettek, közben majszolták a lángost, majd evés után eldobták a papírt a terem közepén. Volt, aki megsimogatott egy kabátot, vagy ruhát és mint aki jól törölte meg zsíros kezét, távozott. Volt olyan is, aki a kéztörlést próba közben végezte el. Persze, ez is azt mutatja, milyen népszerű hely a Bizományi Áruház. Most is sok vásárló volt az üzletben, a keskeny tükör előtt nyolc-tíz nő is próbált. Egyiket sem zavarta, hogy a másik ott áll előtte.

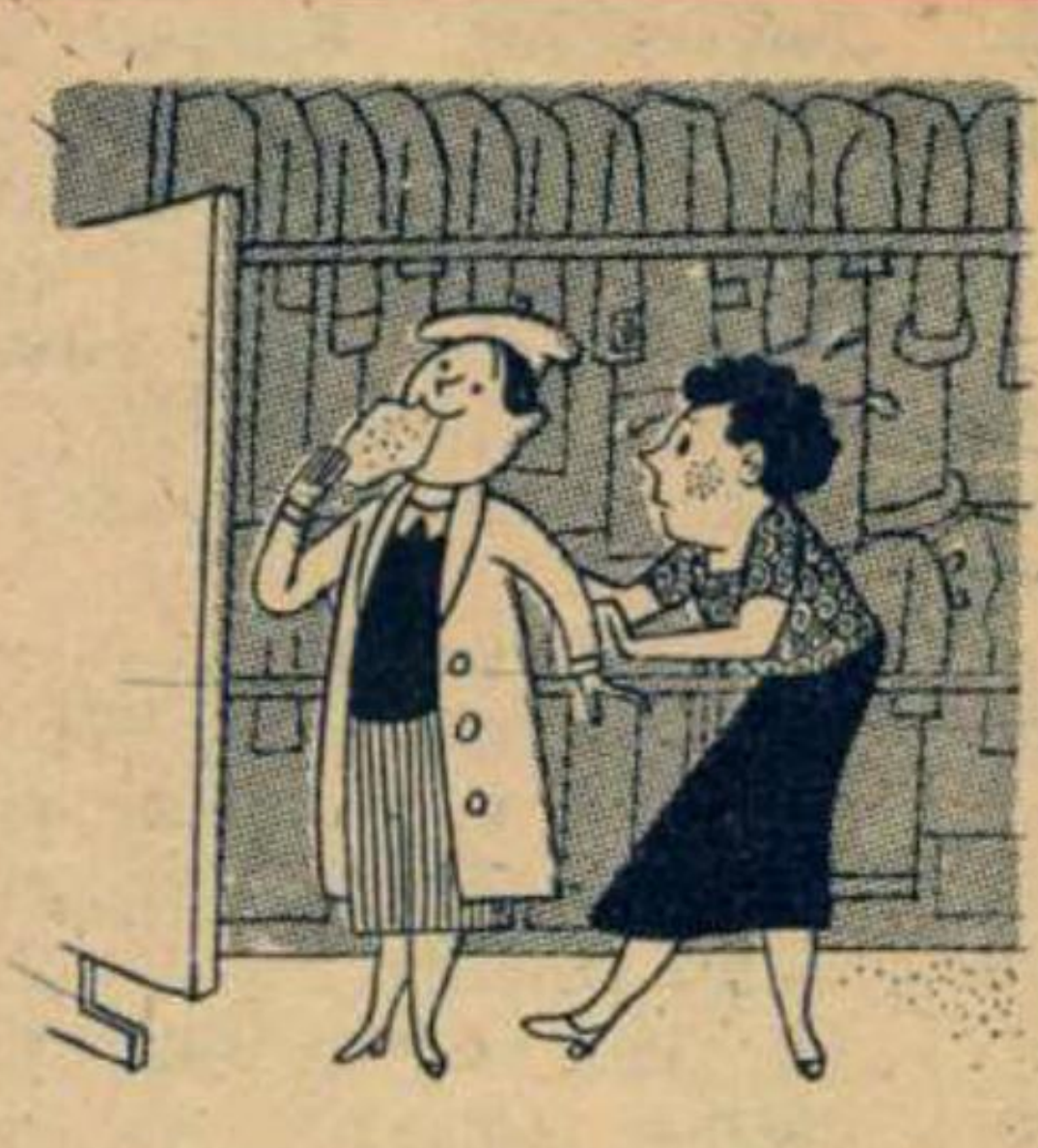

...egyre többen jöttek be, lángossal a kezükben...

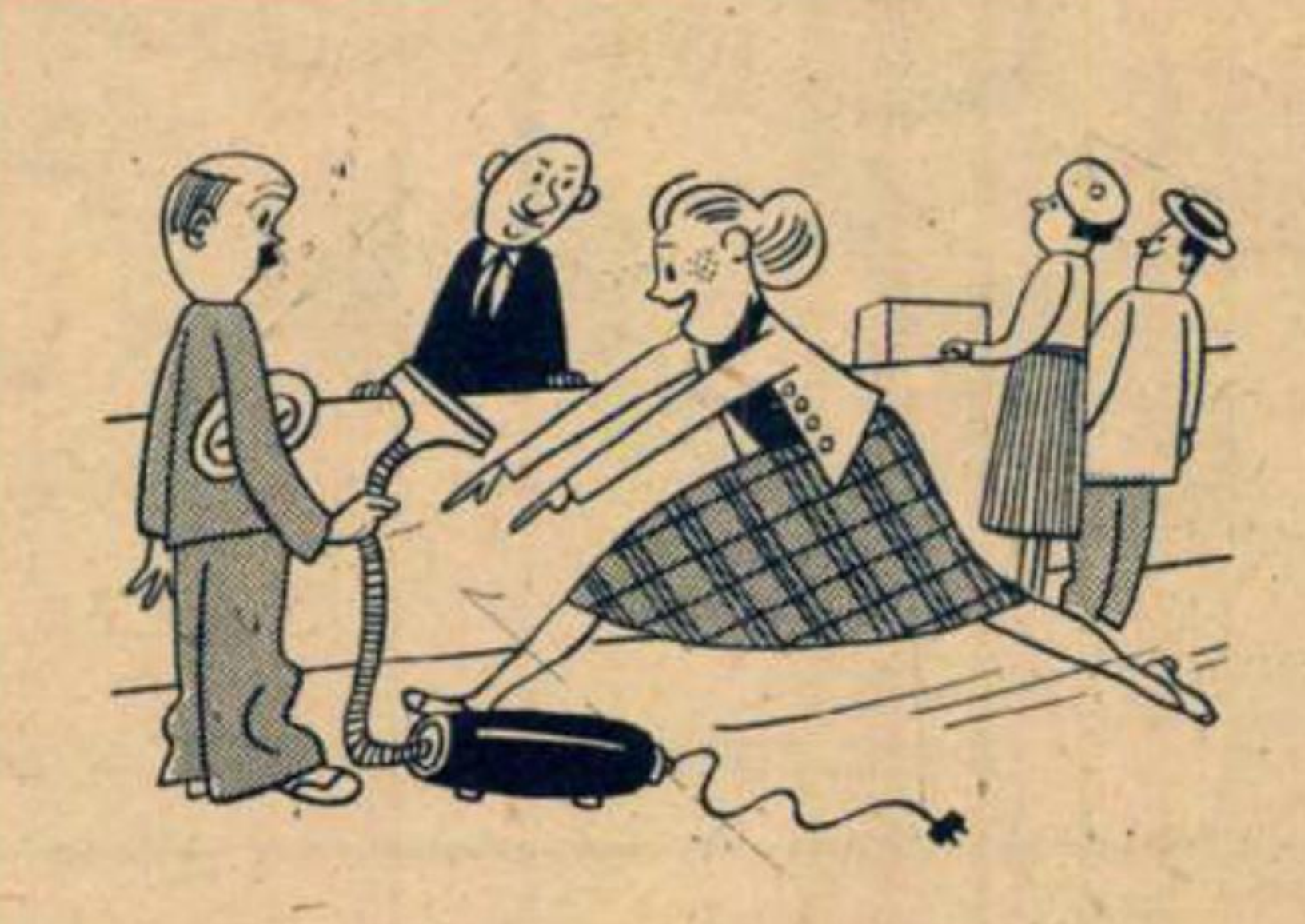

„Nekem éppen porszívó kell..."

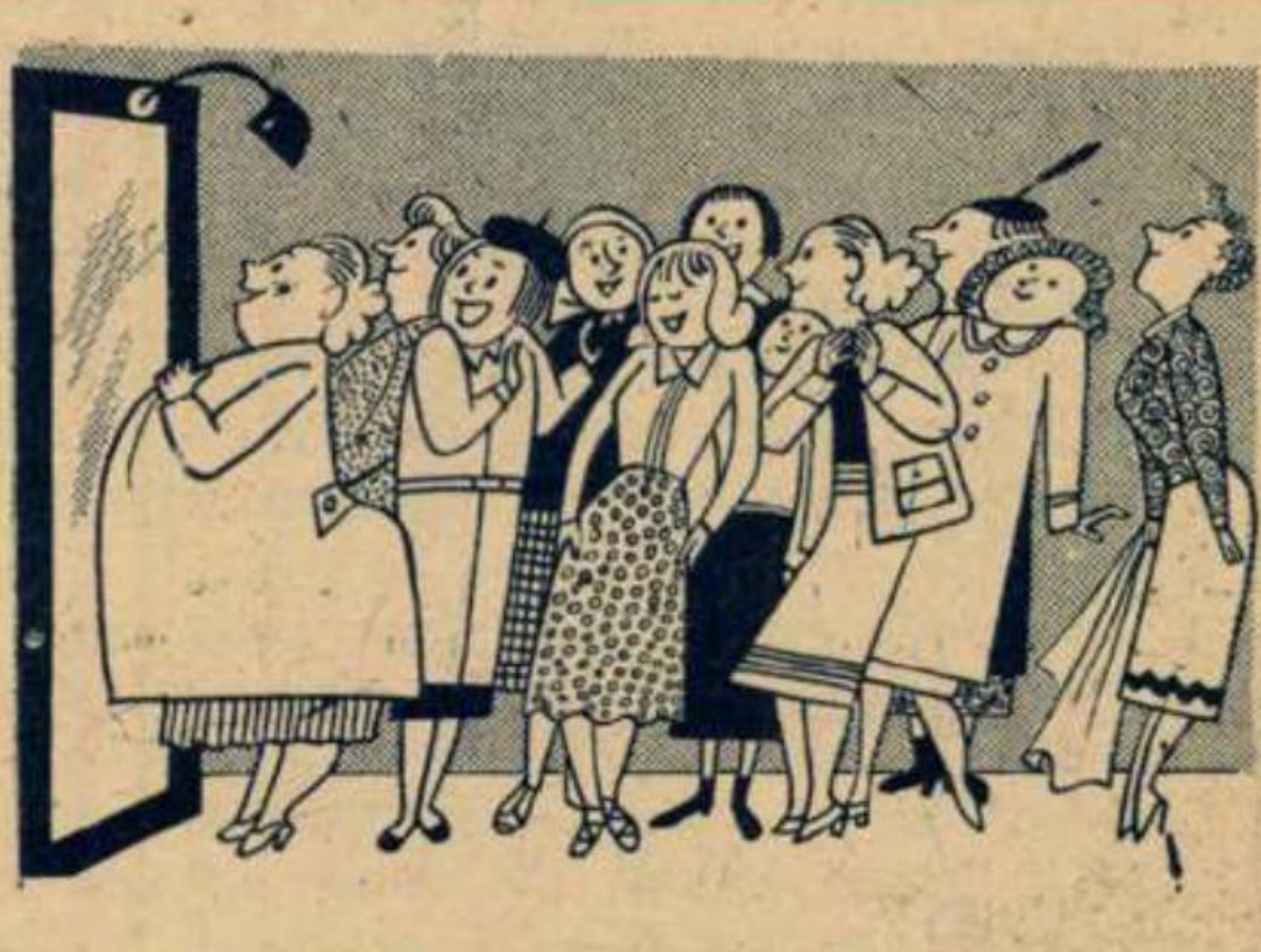

A keskeny tükör előtt nyolc-tíz nő próbált...

Komolyan mondom, komoly dolog ez a Bizományi Áruház. Amikor a feleségem nyári ruhám áráért egy igazán édes nyári ruhát vett magának és utána visszasiettünk a Lenin-körúti Bizományi Áruházba a salátástálért, szinte úgy mentem be a boltajtón, mintha haza mennék. A bútorosztályon éppen egy rekamiét adtak el. A vevő úgy ölelgette a fekhelyet, hogy minden pillanatban azt vártam, felkapja és így rohan ki vele az üzletből. Később megtudtam, hogy a rekamié a legkeresettebb árucikk a bizományi üzletekben. Ez a vevő most rendezi be a lakását, mert tegnap nősült. Így már tökéletesen érthető az öröm.

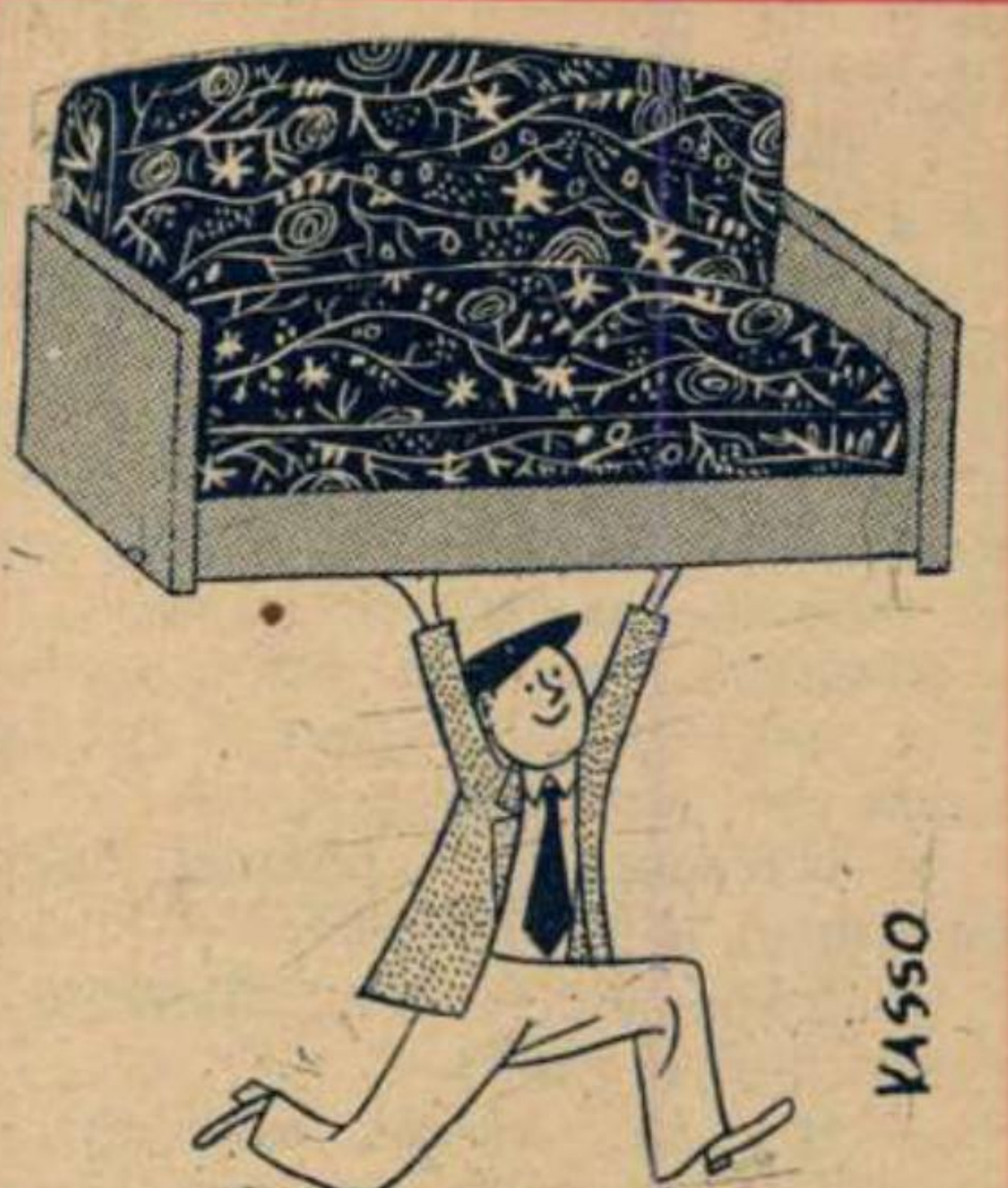

Azt vártam: felkapja és így rohan ki vele az üzletből...

Befejezésül mindenkit megnyugtatok: este, odahaza feleségem összeszedett minden felesleges ruhaneműt, cipőt, dísztárgyat, és egyéb holmit, mert — megdönthetetlen véleménye szerint — a Bizományi Áruházakban jól és gyorsan értékesítheti valamennyit és kitűnő ruhaneműt, cipőt, dísztárgyat és egyéb holmit vásárolhat helyettük...

vaj-

Az ürömi Cservenkov tsz fekete táblája

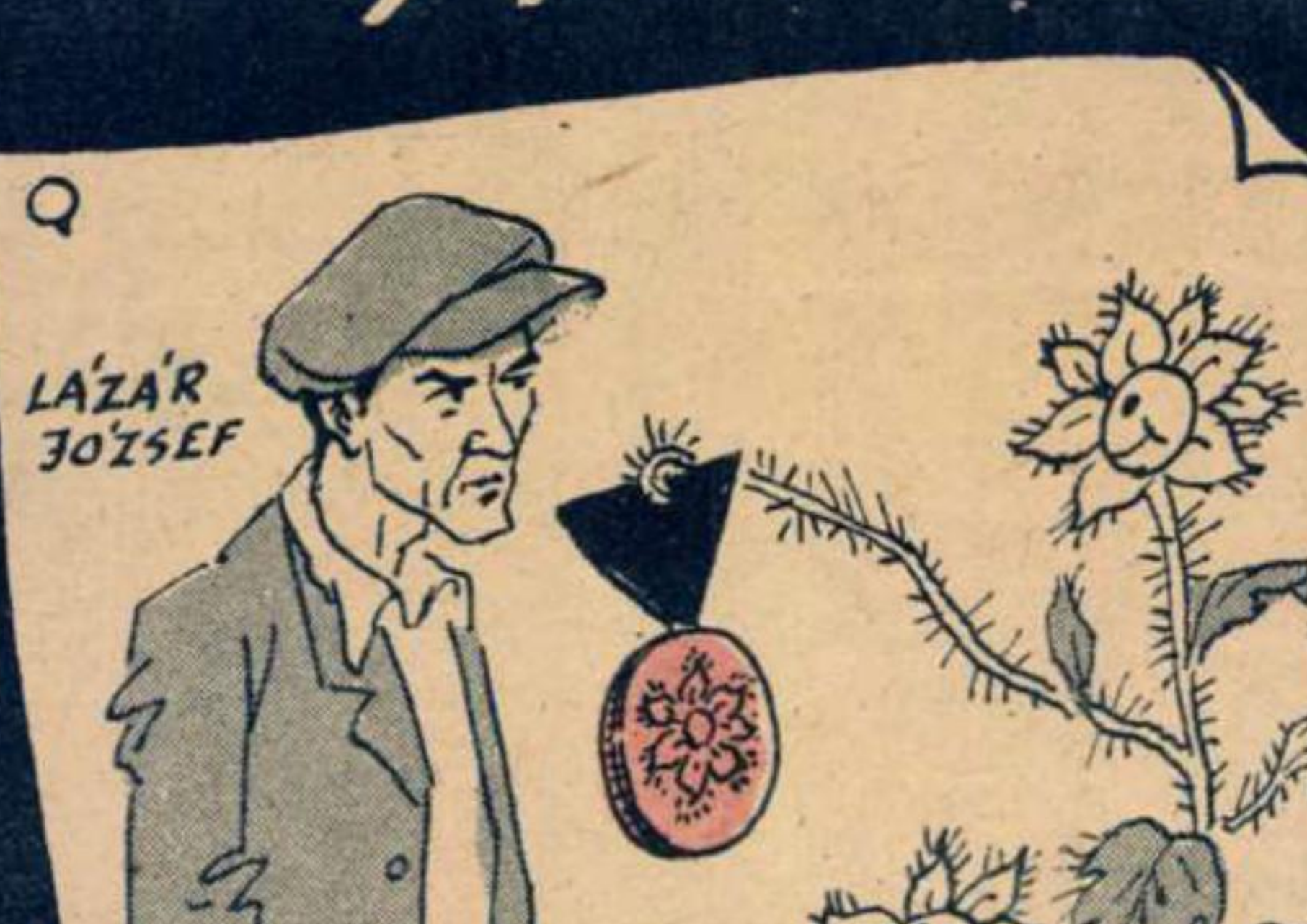

-GYOM: -EZT A JÓ BÁNÁSMÓDÉRT KAPJA TŐLÜNK NÖVÉNYTERMESZTŐ ELVTÁRS!

NÉZZÉK, EZ AZ ASSZONY MILYEN SZORGALMASAN KAPÁL...

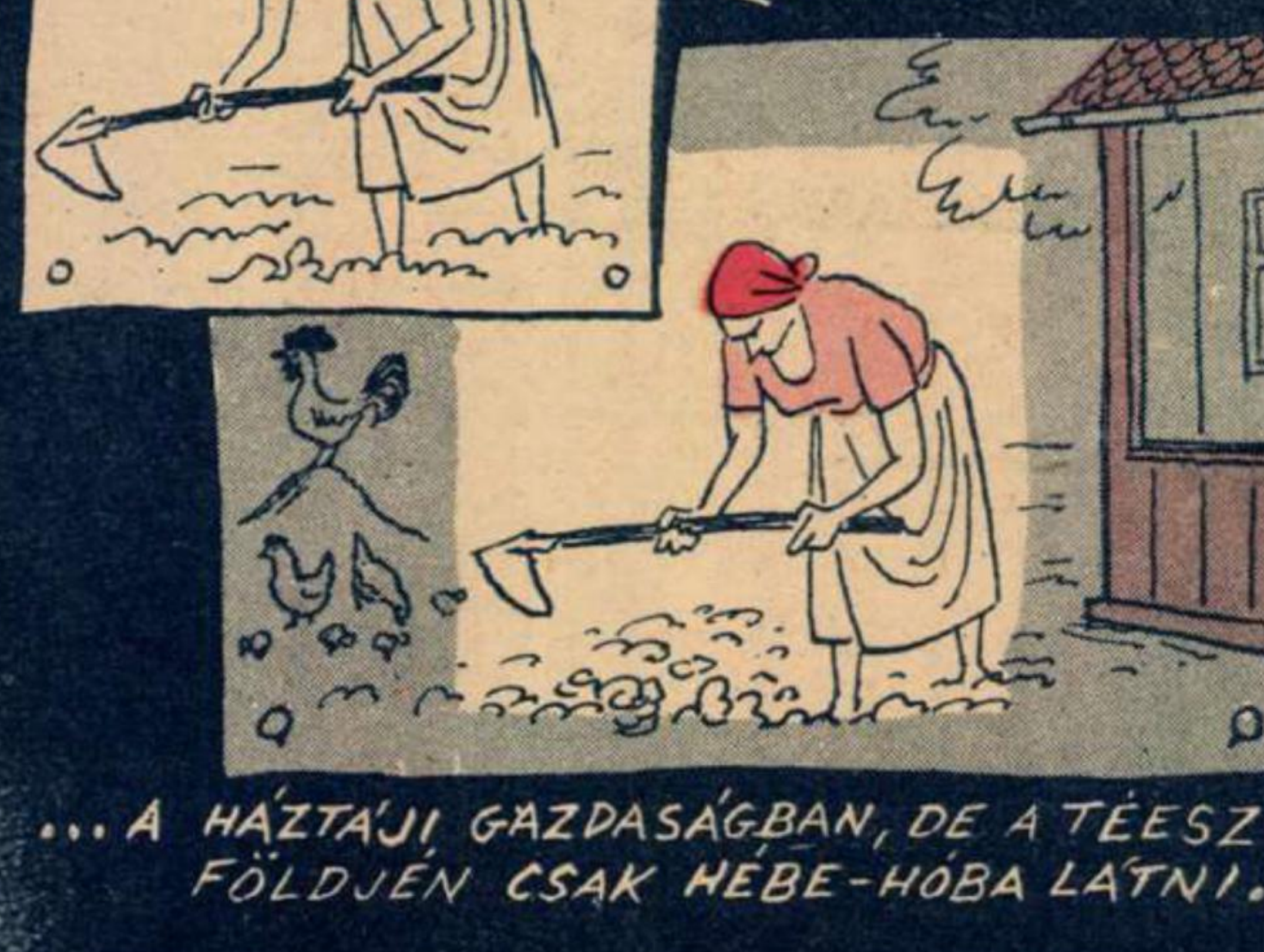

...A HÁZTÁJI GAZDASÁGBAN, DE A TÉESZ FÖLDJÉN CSAK HÉBE-HÓBA LÁTNI!

Előljáróban megmondjuk, mi azért mentünk ki Ürömre, hogy megnézzük hol tartanak az ürömiek a növényápolással. Hát bizony, — hogy finoman fejezzem ki magam — nem állanak a helyzet magaslatán. Háromféle „objektív" nehézségre hivatkoznak unos-untalan.

Itt van mindjárt az eső, amely hol esik, hol nem. De Lázár József elvtárson nem lehet kifogni, ő minden kis esőt elkönyvel, nála nem veszhet el egyetlen egy csepp eső sem. Hogy mire jó ez? Arra, hogyha valaki megkérdezi tőle: „no ürömiek, hogy álltok a növényápolással?", akkor az illető orra alá dugja mindenttudó kiskönyvét, amelyben pontosan fel van írva mennyi objektív nehézség esett az utolsó hetekben és így szól: Jaj kérem az eső, az az eső... mit csináljunk?

De ki gondolta volna, hogy a kis mitugrász szarvasgomba, meg a vargánya is objektív nehézség lesz valamikor? Mert most az a javából. Persze a gomba nem tehet róla, de annál jobban tehetnek az asszonyok, akik a legnagyobb munka idején kijárnak az erdőbe gombázni. Jó dolog a gombázás, kis pénzt is hoz a házhoz, ha eladják a Fény-utcai piacon, de az asszonyoknak látniok kellene, ha kimennek az erdőbe, hogy a határt felveri a giz-gaz.

A harmadik objektív nehézség a munkaerőhiány. Ezért fő a feje a téesz vezetőségének. „Honnan az isten csudájából szerezzünk munkaerőt?!" — mondják búsan. Nekünk volna egy szerény javaslatunk: vonják be az asszonyokat is a munkába. Erre még nem gondoltak? Persze akkor a vezetőségi tagok feleségeinek is példát kellene mutatni. Egyelőre az a helyzet, hogy ők se dolgoznak. Hát akkor mit várnak a tagságtól? Ez a munkaerőhiány tehát olyan hiány, amely nem is létezik.

Ezek után jobb munkát kívánunk az ürömieknek és reméljük, hogy legközelebb dicsőségtáblát csinálhatunk nekik.

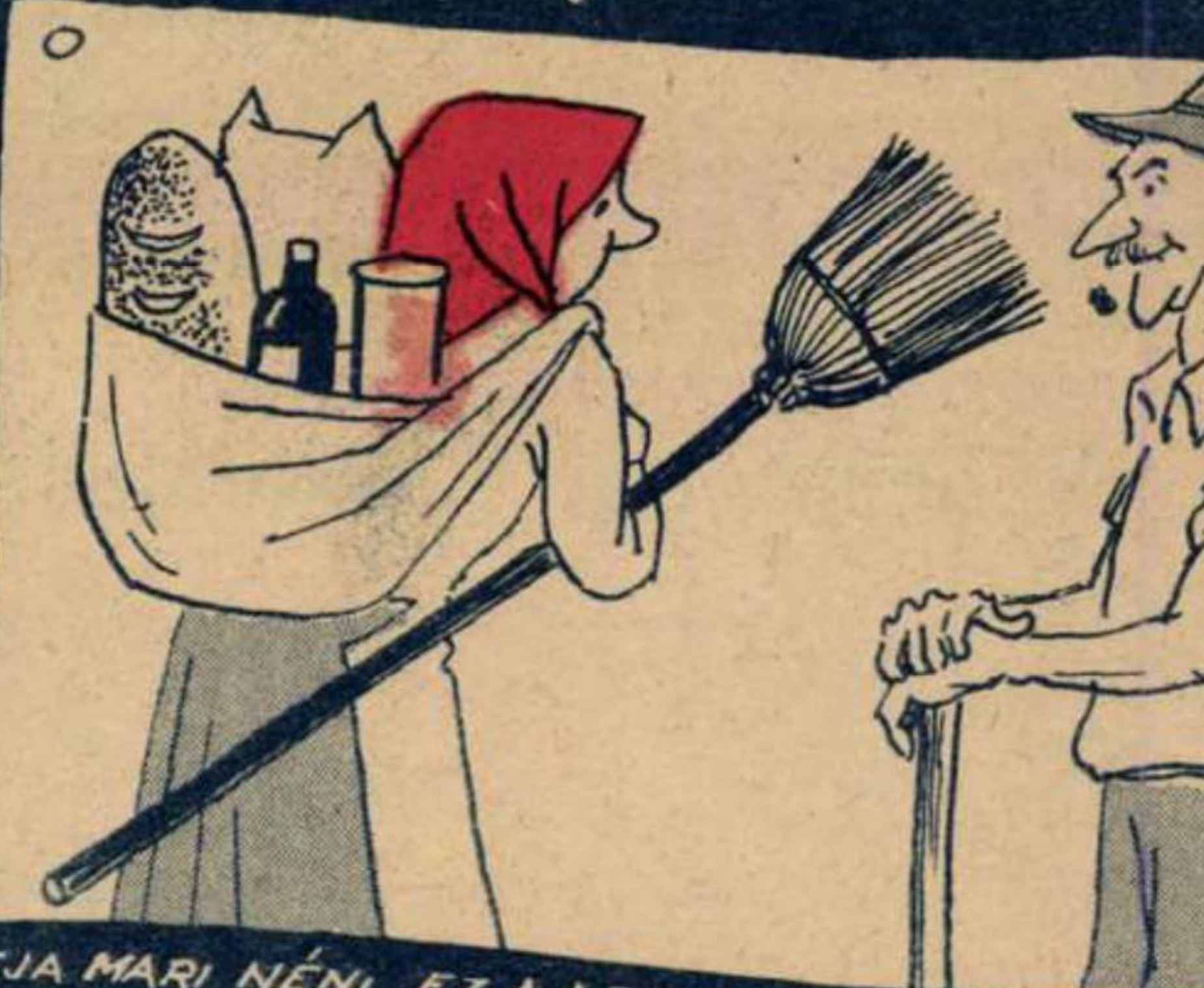

—LÁTJA MARI NÉNI EZ A LEGJOBB CÁFOLATA ANNAK, HOGY A MI BOLTUNKBAN A ROSSZ ÁRUELOSZTÁS MIATT NEM LEHET JÓL BEVÁSÁROLNI — HÁT MÉGHA NEM PESTRŐL HOZTAM VOLNA!

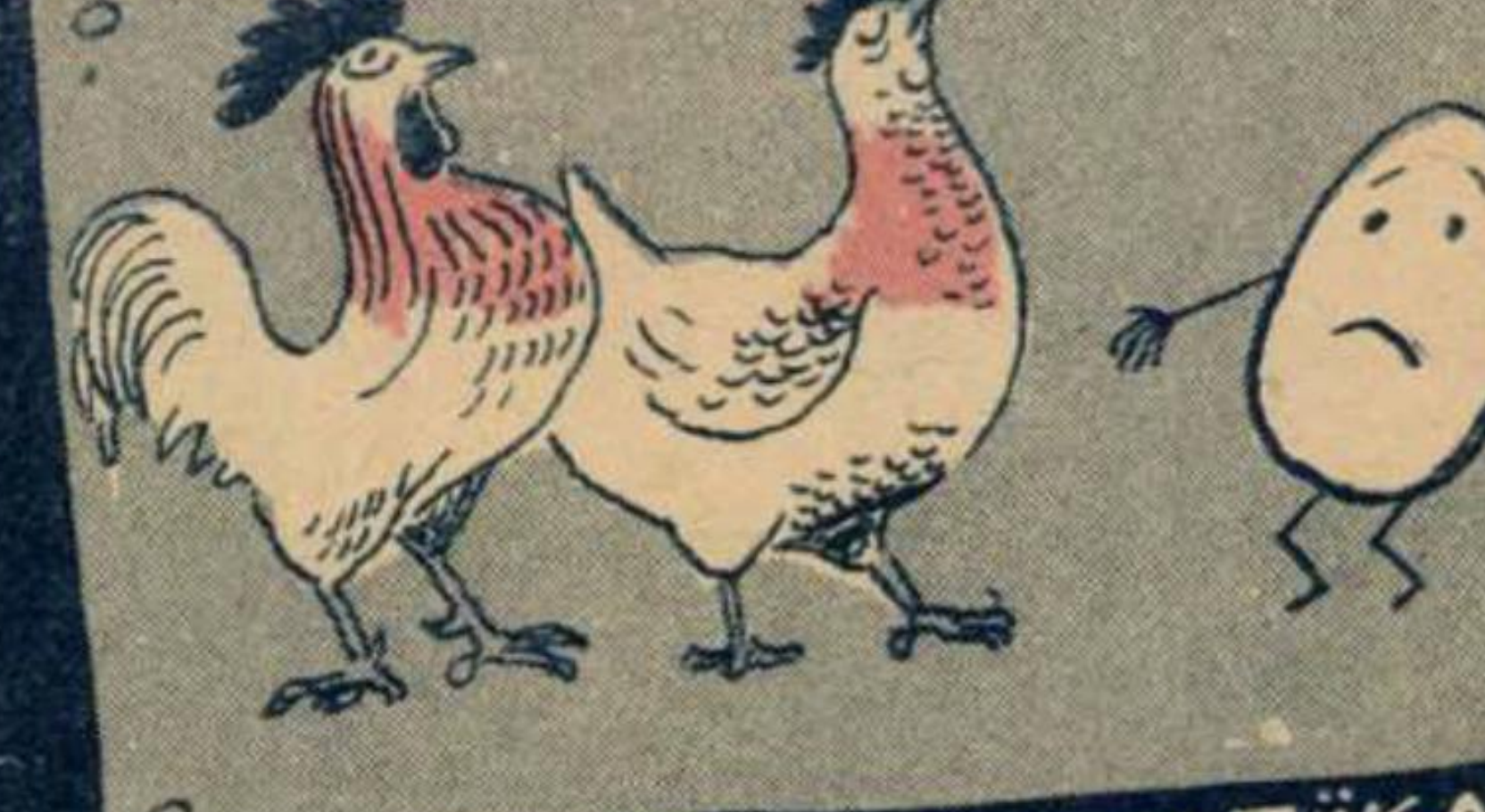

A KAKAS ÉS A TYÚK: MI MEGTETTÜK A KÖTELESSÉGÜNKET! A TOJÁS: A GAZDÁNK NEM TETTE MEG — NEM ADOTT BE!

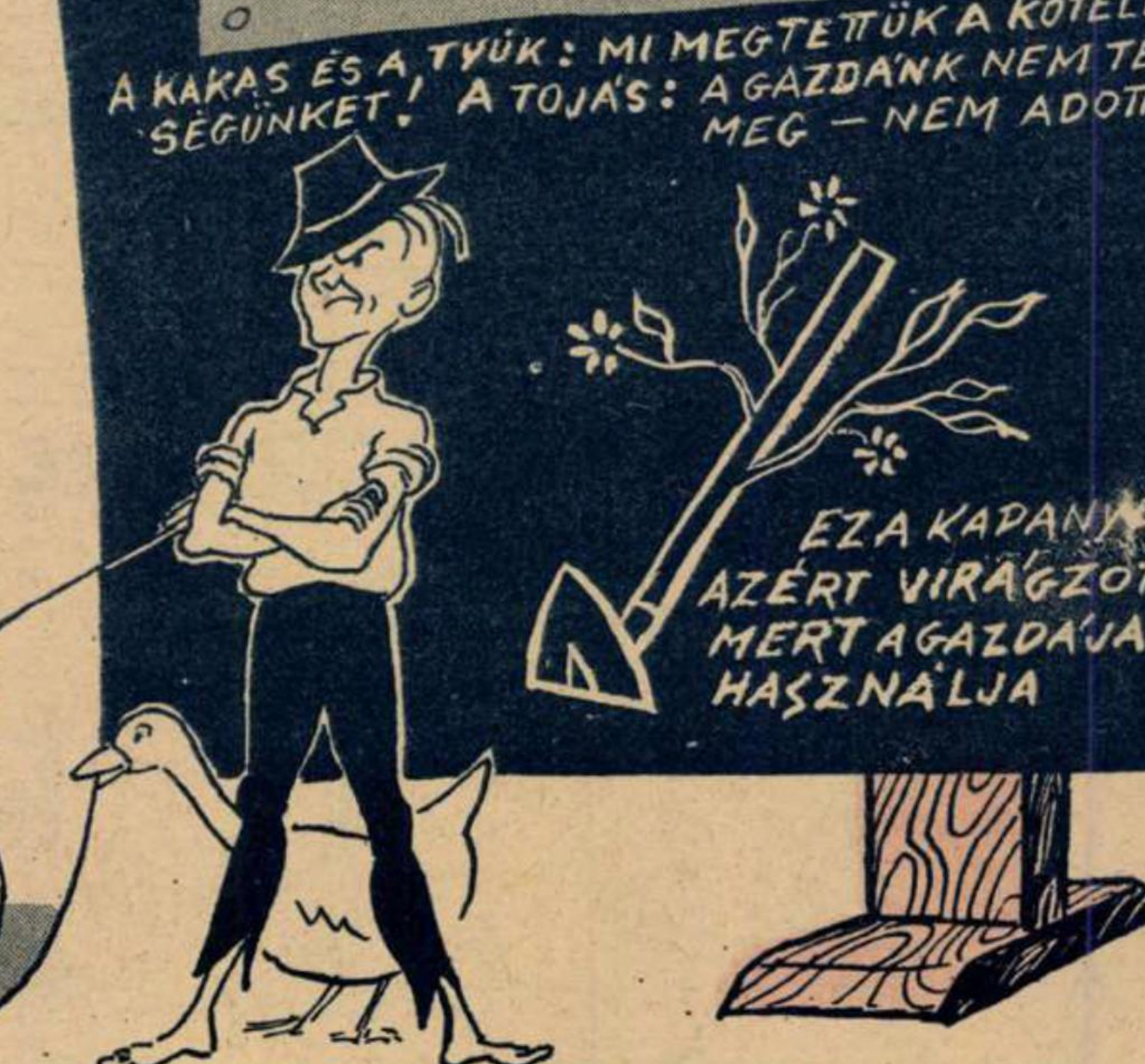

EZ A KAPANYÉL AZÉRT VIRÁGZOTT KI, MERT A GAZDÁJA ALIG HASZNÁLJA

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA.** — Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ.** — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11. Telefon: 221-285. — **Terjeszti Posta Központi Hírlap Iroda Ü. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10. — Felelős vezető Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 257.000.**